

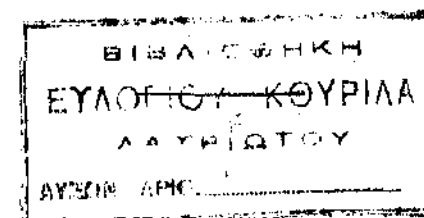
ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΩΟΣ

1879

[ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 8.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Εργασίον της 'Εστίας: 'Οδός Σταδίου, 6.

1879

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὁγδότης

Συνδρομὴ ἑτησίαν: Ἐν Ἑλλάδι, ρρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ρρ. 20. — Ἀρ. συνδρομῶν ἀρχοῦν ἀπὸ 12 Ἀυγούστου 1879
Ἐπισημοῦ ἰσότητος ἔτους καὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἀποδόσεως: Ὅδε; Ἰουδαίου, 6.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΩΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή τοῦ φύλλου τοῦ ἀγώνος Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἐλήφθη ἐξ ἐπιστολῆς αὐτοῦ κοινοποιηθείσης ἡμῖν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ μακαρίτου Βλασταῦ, ἐν τῇ τοπογραφίᾳ τοῦ ὁποῦτο ἔτυπώθη τὸ «Ποιητικὸν Χαρτοφυλάκιον». Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θεωροῦμεν πολὺτιμον, διότι σπανιώτατα ὁ ποιητὴς τοῦ «Περιπλανομένου» ἔγραψεν ἐπιστολάς, ὀλίγισται δ' ἐξ αὐτῶν σοῦζονται σήμερον. Τὸ ἐπόμενον δὲ πλήρες δυνάμει καὶ φλογερᾷ φιλοπατρίας ποίημα αὐτοῦ ἀπεσπάρσαμεν ἐκ τῆς «Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος»¹ τοῦ 1830. Τὸ ποίημα ταῦτα, γέμον προσωπικῶν ὑπαινιγμῶν, οὐς δυσκόλως δύναται σήμερον νὰ ἐννοήσῃ ὁ μὴ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινώσκων τοὺς τότε καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα, ἠναγκάσθημεν νὰ συνοδεύσωμεν ὑπὸ πολλῶν σημειώσεων, ἃς ἀσθαστὸς λόγιος ἐχορήγησεν ἡμῖν. Μακρὰν βιογραφίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἐδημοσίωσεν ἐν τῇ Ἑστίᾳ (τόμ. Δ', σελ. 517) ὁ κ. Ἀγγελοῦ Βλάχου. Σ. τ. Δ.

Τὸ εἰς Παιραῖα μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου συμπόσιόν μου.

1.

Τοῦ ἀλόγου τῶν κρατοῦντες καὶ τοῦ ἔθους τὰς ἡνίας
Οἱ Μηνύστροι μας ὑπάγουν εἰς Μαρῶσι μετὰ βίας,
Καὶ ἀπὸ Μαρῶσι πάλιν εἰς Ἀθήνας ἐπιστρέφουν,
Καὶ σκοποὺς μεγάλους τρέφουν,
Καὶ καθεὶς ἀπὸ τοὺς πέντε² πετακτοὺς ἐκλαμπροτάτους
Τρέχει, τρέχει. . . καὶ τί κάμνει; — μίαν τρύπαν' εἰς τὸ νερόν.
Καὶ ὁ ἥσυχός μας γέρων, τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους,⁴
Ἀσχολεῖται εἰς συνθέσεις εὐπειθῶν ἀναφορῶν,
Καὶ δύο τρεῖς ἐφημερίδες μὲ πολλὴν ἑλληνισμὸν
Κάμνουν μίαν πρὸς τὴν ἄλλην ὕβρεων χαιρετισμὸν.

Σύγχυσις γλωσσῶν καὶ λόγων, χάος ἰδεῶν καὶ πόθων,
Ἄφ' οὗ ἐφυγεν ὁ Ὄθων⁵,
Ὁ κονιορτός μας, ὅστις ὡσάν νέφος μελανόν
Ἀνυψοῦται εἰς τοὺς δρόμους τῶν ἀκτίστων Ἀθηνῶν,
Βίβονίζει αὐτὸς μόνος
Καὶ τὸ σκότος καὶ τὴν ζάλην τοῦ πολλοῦ μας κυκεῖνος.
Ἄ'Επανάστασιν! (φωνάζει ὁ Σωτήρ⁶ ὁ πατριώτης,)
Καὶ ὁ Ἀρμανσπέργης κάτω! κ' ὕπουργός ἐγὼ ἐν πρώτοις!

1. Ἡ «Ἑλληνικὴ Πλάστιγγ», περιοδικὸν φύλλον ἑμμετρον καὶ πεζόν, κατ' ἀπομίμησιν τῆς γαλλικῆς «Nemesis» τοῦ Barthélemy, συντασσόμενον ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1830, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου. Τῆς «Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος» σπανιωτάτης καὶ δυσσευρέτου καταστάσεως σήμερον, ἐξεδόθησαν ἑξ ἀριθμοί.

2. Ὁ Ἀθανάσιος Χριστόπουλος ἐπισκέφθη ἐν ἔτει 1830 τὰς Ἀθήνας, ἐνθα διέτριψε περὶ τοὺς δύο μῆνας.
3. Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας ἦσαν ὁ Γ. Ρίζος, Σμάλτης, Δρ. Μανσώλας, Α. Κριεζής, Γ. Λασσάνης, Ἀρχιγραμματεῖς δὲ τῆς Ἐπικρατείας ὁ Ἀρμανσπέργης.

4. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας συνέκειτο ἐκ τῶν Γ. Κουντουριώτου, Π. Μαυρομιχάλη, Α. Ζαΐμη, Ἰ. Μιζῆ, Ν. Βότσα, Κ. Μοναρχίδου καὶ ἄλλων.

5. Ὁ βασιλεὺς Ὄθων κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1830 μετέβη εἰς Γερμανίαν ὅπως νομφεουθῇ, ἐπίστρεψεν δὲ εἰς Ἑλλάδα κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1837. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ βασιλέως, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιγραμματέως Ἀρμανσπέργης, ἐπεφορτίσθη τὴν διαχείρισιν τῶν κυβερνητικῶν ὑποθέσεων.

6. Ἐφημερίς ἐκδομένη ὑπὸ Ν. Σκούφου καὶ ἀνήκουσα εἰς τὴν γαλλικὴν μερίδα, ἧς ἀρχηγὸς ἦν ὁ Γ. Κωλέττης.

Συνταγματικήν ἢ Στάελ⁷ προκηρύττει Μοναρχίαν,
 Καὶ ὁ κύρ Ἀντωνιάδης⁸ ἄκρατον δημοκρατίαν,
 Καὶ ὁ Σοφικινόπουλος⁹ μου
 Τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου,
 Κ' ἕνας κράκτις πετεινός,
 Κέρυξ μας ὁ πρωινός,¹⁰
 Ξεκουφαίνει μίαν πόλιν,
 Πλὴν τὴν δεκατίζει ὅλην.
 Ἄπ' ἐδῶ Ἀρμανισπεργίται ταῖς δραχμούλαις κυνηγοῦντες,
 Ἄπ' ἐκεῖ κύρ δημοκράται τὴν πατρίδα των ὀρηγοῦντες,
 Χωρὶς ἕνα ὄβολόν,
 Πλὴν γεμάτοι φρονημάτων κ' αἰσθημάτων ὑψηλῶν!
 Ἐδῶ σφόδρα πατριῶται
 δάδεκα Κωλεττικοί.
 Ἐκεῖ σφόδρα φαναριῶται
 Ἐξ Μαυροκορδατικοί.

Παρκεῖ μακρὰν τοῦ δειπνοῦ, καὶ κυττάζοντες ὑπόδρα,
 Κυβερνητικοί¹¹ πενήντα, παραπονεμένοι σφόδρα.
 Εἶδετε ποτὲ μεγάλον, πεινασμένον μελισσῶνα
 Μὲ ὄρμην νὰ πίπτῃ ὄλος εἰς στενόχωρον ἀνθῶνα;
 Ἐνα μέρος του βυζαίνει τὴν τρισεύσμον οὐσίαν
 Μετὰ βίας, μετὰ κόπου,
 Καὶ τὸ ἄλλο μετὰ βόμβου καὶ χωρὶς τροφὴν καμμίαν
 Τριγυρᾶ εἰς τὸν ἀέρα διὰ τὸ στενὸν τοῦ τόπου.
 Ἴδου τώρα αἱ Ἀθῆναι, ἴδου σήμερον οἱ ὅσοι
 Ἢ λιμώττοντες φωνάζουν, ἢ χορτάτοι σιωπῶσι
 Μὲ τῆς πλώσικας μας τὸν πλοῦτον,
 Μὲ τὴν ἥσυχὴν μας φρένα,
 Ἀθανάσιε, εἰς τοῦτον
 Ἄς σταθοῦμεν τὸν λιμένα.
 Ἄς σκοτίζωνται οἱ ἄλλοι,
 Πονηταὶ κ' οἱ δυὸ ἡμεῖς,
 Ἄς χαροῦμεν τῆς στιγμῆς
 Καὶ τῆς φύσεως τὰ κάλλη.

2.

Τί παλῖρθια κομμάτων! Τί παθῶν κυριατισμός!
 Τί αἰώνιος σεισμός!
 Τῆς φιλονεικίας ὄλης ἢ σειρὰ εἶναι αὐτή.
 Τὸ πηδάλιον ὁ Ὄθων, ὡς ἀνῆλιξ, νὰ κρατῇ
 Δὲν ἠμπορεῖ αὐτὸς μόνος.
 Ἐπρεπε λοιπὸν κ' εἰς ἄλλους νὰ παραδοθῇ ὁ Ὄρνος.
 Ζήτησεν ὁ Ἄρης-Ἀβελ¹² καὶ ὁ δόκτωρ-Μαουρέρος¹³
 Τὸν ἐχθρόν των Ἀρμανισπεργίτην νὰ διώξωσιν ἐγκαίρως,
 Κ' ἔδωκαν εἰς τὸν Τρικούπην καὶ εἰς τὸν Μαυροκορδάτον¹⁴
 Τὰ διαβουτήριά των.
 Ἄλλ' ὁ Ἀρμανισπεργίτης ὄλους ἔβαλεν εἰς τὸ καρύδι.
 Ἀπεδίωξεν ἐκείνους καὶ δὲν ἔφερεν αὐτούς.

7. Ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος ἀποκαλεῖ εἰς πολλὰ μέρη τῆς «Πλάστιγγης» Στὰ ε λ τὴν ἐφημερίδα «Ἀναγεννηθῆσαν Ἑλλάδα», ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἀγγλικὴν μερίδα, ἢ ἀρχηγὸς ἦν ὁ ἄλλ. Μαυροκορδάτος.

8. Ὁ ἐκδότης τῆς «Ἀθῆνας» Ἐμμ. Ἀντωνιάδης.

9. Ὁ ἐκδότης τῆς «Προόδου» Π. Σοφικινόπουλος.

10. «Πρωινὸς κήρυξ», ἐφημερὶς ἐκδομένη μέχρι πρὸ μικροῦ ὑπὸ τοῦ τυπογράφου Δ. Μαυρομμάτου. Ἡ ἐφημερὶς αὕτη ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Κλάδου, στρατιωτικοῦ ἱατροῦ, ἀνήκε δὲ τοῖς Ἀρμανισπεργίταις.

11. Κυβερνητικοί (Καποδιστριακοὶ ἢ Ναπαιτοὶ) ὁπαδοὶ δηλαδὴ τῆς βωσικῆς μερίδος, ἢ τὴν διεύθυνσιν ἀνέλαβεν ὁ Θ. Κολυκατρώνης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυβερνήτου, ἀργότερον δὲ, ἐν ἔτει 1813, ὁ Ἄνδρέας Μεταξᾶς.

12. Μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας, διεύθυνε ἰδίως τὰ στρατιωτικά.

13. Ὁ διάσημος νομοδιδάσκαλος καὶ μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας.

14. Ὁ μὲν Σ. Τρικούπης ἀπετάθη πρῶτος τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀγγλίαν, ὁ δὲ Δ. Μαυροκορδάτος εἰς Μόνηχον.

Ἐθαρίστησαν μεγάλῃ μὴν εὐρίσκων ἔς τὸ παιγνίδι
 Καὶ τοὺς λόγους ὄλους βλέπων ὁ Κωλέττης περιττούς,
 Συμμαχεῖ μετ' Ἀεζουέρον¹⁵, Ἐιδέκ¹⁶ καὶ Γρεϊνέρον,¹⁷
 Κ' ἔρχεται τὸ ρόπαλόν του εἰς μονομαχίαν φέρων.
 Εἶδετε πληγὰς γεμάτων λέοντα ψυχοῦργοῦντα
 πλὴν ἀκόμη πολεμοῦντα;

Τὴν ὄργην δεικνύων ὄλην τοῦ ἐκπνεόντος θηρίου,
 Ὡς Σαμφῶν τοὺς στύλους ὄλους τοῦ πολιτικοῦ κτιρίου
 Συναρπάζων ὁ Κωλέττης εἰς τὰς δύο του ἀγκάλας
 Τοὺς σαλεύει, ἀλλὰ πίπτει μοναχὸς αὐτὸς ὁ τάλας.
 Εἰς τοῦ λέοντος τὸ δέρμα νὰ καθήσουν οἱ Μανούσοι¹⁸
 Καὶ Κλονάροι προσπαθοῦσι.

Τοῦ Μαυροκορδάτου θέλουν τὴν ἐπάνοδον ταχέως,
 Ἢ κτυποῦν τὸν Ἀρμανισπεργίτην εἰς τὴν Ἀθῆνάν¹⁹ ἀλλέως.

Πόλεμος λοιπὸν ἐκ τρίτου·
 Σύμμαχοι τοῦ Ἀρμανισπεργίτου οἱ χθῆς ἄσπονδοι ἐχθροὶ του,
 Οἱ Κωλετισταὶ κινοῦνται κατὰ τῶν δογματιστῶν
 Μ' ἐνθουσιασμὸν ζεστόν.
 Πλὴν ζητοῦντες ὑπουργεῖα
 Εἰς τὸ κάτω τῆς γραφῆς,
 Μένουν ἔς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα
 Μουσκευμένοι, κατηφεῖς.

Ἐκ τετάρτου τώρα φέρουν ἕναν κόσμον ἄνω κάτω
 Καὶ τὰ τέκνα τοῦ Κωλέττου καὶ τὰ τοῦ Μαυροκορδάτου.
 Παρομοίως γονεῖς παῖδιον ἀδυνάτων κ' ἀνηλίτων
 Πολεμοῦντες μ' ἕνα ξένον εἰς τὸν ἀθλιὸν των οἶκον,
 Βλέπουν μέρος εἰς τὴν μάχην τὰ μικρὰ των νὰ λαμβάνουν
 Καὶ τὴν ποδιὰν τοῦ ξένου νὰ τραβοῦν καὶ νὰ δαγκάνουν

Ἐ δλων σας τὴν δόξαν πίνω
 Πολεμάρχαι φοβεροί,
 Καὶ πρὸς ποῖόν σας νὰ κλίνω
 Ἡ φυγὴ μου ἀπορεῖ.
 Ἀθανάσιε, νὰ ζήσης,
 Ἄρχισε νὰ τραγουδήσης,
 Ὅχι πλέον καθὼς πρῶτον
 Τραγουδάκια τῶν ἐρώτων,
 Ὅχι στίχους βακχικούς,
 Ἀλλὰ ὕμνους, ἀλλ' ἐπαίνους
 Διὰ ἐξ ἑπτὰ τοῦ Γένους
 ἥρωας πολιτικούς.

3.

Θέαμα πραγμάτων ὄντως ἐξαισιῶν καὶ τρανῶν!
 Τὸ Συμβούλιον τοῦ δήμου τῶν μεγάλων Ἀθηνῶν

Ἐδῶ φρύγανα στοιβάζει
 Καὶ τῆς Ἀναγεννηθείσης τὴν πυρὰν προετοιμάζει.
 Εἰς τὴν δίκην τοῦ Σωτήρος²⁰ ἕνας κόσμος ἐκεῖ τρέχει
 Καὶ σκοποὺν νὰ μάθῃ ἔχη
 Ἄν ἔμπορῇ κανεὶς κληρόνων δραχμῶν δύο χιλιάδας
 Νὰ ὑβρίζῃ ὄσους θέλῃ ὀκτὼ δέκα ἑβδομάδας.

15. Διατελέσας ἄλλοτε Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν.

16. Μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας.

17. Μέλος τοῦ Ἀναταβουλίου.

18. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ὅστις διατέλεσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον Ἀρεοπαγίτης.

19. Ἡ ἐφημερὶς τοῦ Ἐμμ. Ἀντωνιάδου.

20. Τῆς οὕτω καλουμένης ἐφημερίδος.

Παρεκεί καταπλακόνουν
 Ἵπουργοί μας ἐξ ἐφόδου
 Τὸν συντάκτην τῆς Προόδου²¹
 Καὶ εἰσαγγελεῖς σταυρόνου
 Μετ' ἀλαλαγμοῦ καὶ κτύπου
 Τὸν συνθέτην τοῦ Μενίππου.²²

Πλὴν τὰ λάθη τῶν λογίων δημοσίων ἀν παιδεύουν,
 Ἡ δημοσίος παιδεία καὶ τὰ φῶτα προσδεύουν;
 Κανενὸς καλοῦ λυκείου, καμμιάς ἀκαδημίας
 Σύστασιν δὲν ὀργανίζουσιν οἱ Μαικῆναι τῆς παιδείας.
 Τὸ ἐμπόριον τῆς Σύρας, τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Ναυπλίου
 Ἄπονησκει καὶ οὐδὲ ἔχνος δὲν μᾶς μένει ἐνὸς πλοίου.
 Καὶ βαρὺς ἐν τούτοις φόρος ὁ τῶν ἐπιτηδευμάτων²³
 Τὴν διάλυσιν σπουδάζει νὰ ταχύνη τῶν πραγμάτων.

Ἄπαντήσατε μυρμηκῶν εἰς τοὺς δρόμους φωλεάν;
 Εἶδετε τὴν φίλαυτόν των καὶ μικρὰν των γενεάν;
 Ὁ καθεὶς ἀπ' ἓνα κόκκον σίτου ἢ κριθῆς συνάζει,
 Τοῦ χειμῶνος του μὲ βίαν τὴν τροφήν προετοιμάζει,
 Καὶ τριγύρω οἱ μεγάλοι μύρμηκες μὲ τὰ πτερά των,
 Ἵπουργοὶ μὲ τὰς στολάς των καὶ μὲ τὰ τρικέρατά των
 Κυβερνοῦν τὴν κοινοῖαν τῶν ἀόκνων ἐντομίσκων.
 Ὁ χορὸς νὰ τῶν ἰδικῶν μας Πυρμιδῶνων ἵπουργίσκων,
 Καὶ μικρῶν ὑπαλλήλίσκων.
 Ὁ καθεὶς τὸ ἴδιόν του,
 Ὁ καθεὶς μὲ τὸν σκοπὸν του.

Ἄθλιότης
 Καὶ μικρότης!
 Καθαρὸς ἐγωῖσμός,

Γενικὸν κανὲν συμφέρον! κανεὶς μέγας στοχασμὸς!
 Νὰ οἱ ἐνδοξαὶ ἀγῶνες, νὰ αἱ μόναι προσπαθήσεις
 Τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων!

Δεκαπέντε χρόνων πόνου καὶ φρικτῆς καιλοπονήσεως
 Γέννησαν ἐν κράτος τέρας, ἓνα κολοβὸν Πασκῖνον.
 Χωρὶς στράτευμα καὶ στόλον, χωρὶς χρήματα καὶ φῶτα,
 Ἐκατὸν μελλιονίων χρέος φέροντες εἰς νῶτα,
 Καὶ ψυχὰς μὴ κυβερνῶντες οὐδὲ ὕσας ἕνας Βῶδας,
 Ἄπ' ἐπάνω ἕως κάτω, ἀπὸ κεφαλῆς εἰς πόδας
 Εἴμεθα ἐπίσης ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ τρανοὶ
 Ἄρισ μόνον καὶ φωνή . . .

Ἄθανάσιε, νὰ ζήσης,
 Θέλησος νὰ μὲ συστήσης
 Εἰς τὴν Βάκχον, εἰς τὸν μόνον
 Φίλον σου τριάντα χρόνων.
 Τύφλαις νᾶχουν, καλὰ λές,
 Ἡ σοφίαις ἢ πολλαῖς,
 Κ' ἢ πολιτικαῖς, κ' ἢ ἄλλαις
 Τῶν φιλελευθέρων ζάλαις.

Ἄθηνῶν ἐφημερίδες, αἱ σοφώτατά σας γινώμαι
 Μὲ ἀρέσουν, καὶ μ' ἀρέσεις σὺ πρὸ πάντων, Ταχυδρόμε!²⁴

21. «Πρόδος», δημοκρατικῶν περιοδικῶν φύλλον, ἐκδόθημενον ὑπὸ Η. Σοφianoποδλου.

22. Συντάκτης τοῦ «Μενίππου», εὐφροῦς σατυρικῶς φύλλου, ἦν ὁ κ. Θεόδωρος Ὀρφανίδης.

23. Φόρος ἐπιδηθεις ἐν ἔτει 1830.

24. Ἐφημερίς ἐκδομένη ὑπὸ Παλιολόγου.

Ἄλλ' ἐνὶ σ' ἀκούω πίνων,
 Γύριζε τὸν Σκάπουλάν σου, τὸν Σουῖδαν καὶ Παρίνον.
 Παραγέμιζε μὲ τέχνην τὰ πλατιὰ πλατιά σου φύλλα
 Μὲ: ἀνωδὸς καὶ σοφοδαίμων καὶ κακόχυμος Σιδύλλια
 Ὁρῶδει καὶ ῥιμουλκεῖται
 Δυσποτμεῖ κ' οἰστρηλατεῖται.»

Καὶ τὸ τύπτω, τύπτεις, τύπτει, καὶ πατί, πατά, πατοῦκα,
 Κε' ὁ Βενθάμ τοῦ Γ. Α.²⁵ καὶ ἡ Ξυνωρίς²⁶ τοῦ Δούκα.

Εἰς ὑπόνομον πλησίον καὶ μὲ ἀναμμένην δάδα,
 Φιλελεύθερε Σωτήρ μου, φοβερίζεις τὴν Ἑλλάδα.
 Ἄλλ' οἱ Ἕλληνας γελῶμεν καὶ δὲν βάλλομεν πυρὰν
 Εἰς τὸν πατριῶν μας οἶκον.

Ἄλλὰ τὴν ἀποστασίαν θεωροῦντες ὀλιθεράν
 Τρέμομεν τὴν ἀναρχίαν, ὡς τὰ πρόβατα τὸν λύκον.
 Εἰς τὸν μαγικὸν του λόγνον καθὼς ἕνας παριστάνει
 Πότε θέατρα καὶ πόλεις, πότε μάχας στρατευμάτων
 Καὶ χυσιματα αἱμάτων,
 Καὶ φωνάζει: «τί ζητεῖτε; νὰ μὲ πᾶτε μόνον φθάνει!»

Προμοίως καὶ σὺ κράζεις
 Ἐν ᾧ φύλλον συχναλλάζεις:
 «Θέλετε τὴν νηνεμίαν;

Εἴμ' ἐδῶ· ἰδοὺ τὰ πάντα μέλι γάλα, γάλα μέλι.
 Θέλετε τὴν τρικυμίαν;

Εἴμ' ἐδῶ· ἰδοὺ ὁ κόσμος ἀνω κάτω· μὴ σᾶς μέλη.»
 Εἰς τὸ κοινοβούλιόν σου, δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου,²⁷
 Μετ' ἀθηθινῆς λατρείας κ' ἐνθουσιασμοῦ ἀγίου,
 Ἄθηνᾶ, ἐκ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς σκέπτομαι, πιστεύω.
 Πλὴν τὸ ἔαρμου παρῆλθεν, ὅλους μου τοὺς νέους χρόνους
 Εἰς τὰς λύπας, εἰς τοὺς πόνους
 Ν' ἀναλώσω κινδυνεύω,
 Καὶ ἀκόμη τὴν πατρίδα
 Συνταγματικὴν δὲν εἶδα.

Σὲ κατέστρεψαν, γλυκὺ μου δνειρον τόσων ἐτῶν,
 Σχέδια Μαυροκορδάτων, Γοικουπῶν καὶ Κωλεττῶν,
 Καὶ τῶν ἐσωτερικῶν μας διαίρεσεων ὁ ἄδης
 Κ' ἡ κατάστασις τῶν ξένων στρατευμάτων ἢ αὐθάδης.
 Πέρασα εἰς ὕπνον ὅλην τὴν αὐγὴν μου, κ' εἰς χιμαίρας,
 Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγω πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας. . .
 Ἄθανάσιε, τί βλέπεις τὸ θαλάσσιον νερόν
 ὅπου τρέχει καὶ πηγαίνει,
 Καὶ δὲν βλέπεις εἰς τὴν γῆν μας καὶ κοντὰ μας τὸν καιρὸν
 ὅπου φεύγει καὶ δὲν μένει; . . .

Δὲν ἐγνώριζα ὁ τάλας (ὦ νεότης κ' ἀπειρία!)
 Δέξεις μάταιαι πῶς εἶναι καὶ πατρίς κ' ἐλευθερία.
 Τὰς ἐπρόφερα ὡς τώρα καὶ μὲ σέβας καὶ μ' ἐλπίδα.
 Πλὴν ἀλλοίμονον! τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην πλέον εἶδα.

Β.

Δὲν μὲ λέγεις ποῖος σκόληξ μυστικὸς μὲ κατατρόγει;
 διατὶ αὐτοὶ τοῦ πένητος καὶ τῆς ὀλίψεως οἱ λόγοι;
 Ὅμοιος μὲ διαβάτην, ὅστις μὲ σπουδὴν μεγάλην
 Νύκτα καὶ ἡμέραν τρέχων ἀπὸ μίαν πόλιν εἰς ἄλλην

25. Ὁ Γ. Ἄθανασίου, μεταφραστὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου τοῦ Βενθάμ.

26. Σόγγραμμα τοῦ Νεοφύτου Δούκα, περιέχον φυσικὴν καὶ μεταφυσικὴν.

27. «Δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου» ἀνομάσθη ὁ πρῶτος κατὰ Καποδιστριαῦ Διάλογος τοῦ Α. Κοραῆ, ἐκδοθείς τῷ 1830.

βλέπει ὄλ' ἀδιαφόρως,
ψυχρὰ ἔλα κ' ἐγὼ βλέπω, κ' εἶμαι ξένος ὀδοιπόρος. . .

Ὀνειρα ἐλευθερίας, διελεύθητε βραδέως
καὶ μ' ἀφήσατε εἰς σκότος.

Ἰερώταται εἰκάνες, ἀρετή! πατρίς! ματαίως
λίθανοι εἰς τὸν βωμόν σας ἐγὼ ἔκκευσα ὁ πρῶτος. . .

ὦ ἀκράτητος χαρὰ,
ὦ ψυχῆς παραφορά,

Ὅταν ἤκουσα ἴστων Γάλλων τὰς Ἀθήνας κατὰ πρῶτον
τῆς Ἑλληνικῆς μας δόξης καὶ τῶν ὅπλων μας τὸν κρότον!

Νὰ ἰδῶ ἐφανταζόμην τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν
Ἐλευθέραν ἐκ Μιλήου μέχρις ἄκρων τοῦ Βύζαινου,

κ' ἐξ ἀνδρῶν τετρακοσίων ἀντιπρόσωπον βουλὴν
Ἐπὶ τὴν ἐπιτάλῳ καλῆδραν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Κάτοικος ὁ Ἕλληνας τὴν βασιλείαν στενωπῶν,
Μὲ τὰς δύο χεῖρας φθάνει καὶ τὰ δύο σύνορά του.

Κ' ἢ Ἑλλάς ἢ πεινασμένη
Ἄπ' τὴν Βρετανὸν προσημένει

Ἐνα ψίγαλον νὰ πείσῃ
Ὅταν κί' ὅπως τὸν ἀρέσῃ.

Κ' ἢ Ἐλευθερία στέκει σκυθρωπή, σιωπηλή,
Κί' οὐδὲ δόξα πλέον ἔθνους, οὐδὲ δῆμος ἢ βουλὴ!

Εἰς τὴν πρώτην ἡλικίαν, τὴν πολὺ ἀγαπητήν,
Τὸν δρίζοντα τοῦ βίου ὄλοι βλέπομεν πλατύν.

Πλὴν καθήσον προχωροῦμεν

Τὸ στενόχωρον τοῦ κόσμου μετὰ λύπης θεωροῦμεν.
Ὅλος ἔκθαμβος μακρόθεν μὲ τὸ πρῆσμα τῆς ἐλπίδος

τὴν ἀνάστασιν ὁμοίως κ' ἐγὼ εἶδα τῆς πατρίδος.
Ἄλλ' αὐτὴν ἀπὸ πλῆσιον βλέπων τώρα, βλέπω μόνον

Ἐυτελεῖς καρποὺς μεγάλων θυσιῶν μας καὶ ἀγῶνων. . .

Ὡς ἐκεῖνα τὰ πτηνὰ

Γ' ἀγνωστα καὶ μακρυνά,

Ὅπου τρέχουν τὰς ἐκτάσεις

Γ' οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης,

Ἀθανάσιέ μου, ἦλθες μετὰ χρόνων περιόδους

Εἰς τὴν γῆν μας νὰ ζητήσῃς στέγην φωλεῶς εὐώδους,

Ἄλλὰ φεύγεις μετ' ὀλίγον

λευκὰς πτέρυγας ἀνοίγων.

β.

Φύγε. . . ἢ Ἑλλάς ἢ νέα,

καὶ αὐτὴ ὡς ἡ ἀρχαία,

τοὺς υἱοὺς τῆς φθονεῖ ζώντας

καὶ τοὺς ἀγαπᾷ θανόντας.

Φύγε. . . ὁ κλεινὸς πατὴρ μας, ὁ φωστὴρ τῆς Ἰωνίας,

ὁποῦ μετὰ θάνατόν του ἐγκαλοποῦντο ἑπτὰ πόλεις,

Μὲ τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας, μὲ τὸν δῖσκον τῆς πενίας,

Ἐνωμοζήτης, ὅσφ' ἐξῆ, τῆς Ἑλλάδος ἦτον ὄλης.

Φύγε. . . πρὶν ἐφημερίδες σ' ἐξυβρίσουν, σὲ πληγώσουν,

καὶ εἰς τοῦ κοινοῦ τὴν κρίσιν τὴν ζωὴν σου παραδώσουν

Καλοβὴν, παραλλαγμένην,

καὶ μὲ ψεύδη μολυσμένην.

Φύγε. . . εἰδεμὴ ἀλείψου εἰς αἰώνιον ἀγῶνα

καὶ εἰς τὴν πολιτικὸν μας καὶ σὺ ἔμβα κυκεθνα,

Ἐχθρὸς μέχρι συντελείας

Ἄσπονδος τῆς τυραννίας,

καὶ τὴν ὑπαρξίν σου δίδων δωρεὰν εἰς τοὺς συγχρόνους,
καὶ ἀκόμη μὴ ἐκφεύγων καὶ τὰ μίσση καὶ τοὺς φθόνους.

Φύγε. . . ἔθε κ' ἐγὼ, φίλε, τὸν πλατὺν ὠκεανὸν
Νὰ διέλθω μετ' ὀλίγον, καὶ ὑπ' ἄλλον οὐρανόν,

Ὅστις ἄλλας χώρας στέφει,
Νὰ περάσω μὲ τὰ νέφη,

Ὅταν κατασκοτισμένα, τοὺς εἰθέρας διατρέχουν

Κ' εἰς τὰ στήθη των κρυμμένας τρικυμίας μαύρας ἔχουν!

Φύγε. . . φύγε. . . Ἄλλὰ ποῖα ἐσωτερικὴ φωνή

Ὅταν ζῶμεν εἰς τὰ ξένα τὴν καρδίαν μας κινεῖ

καὶ πρὸς τὴν πατρίδα ὄλους καὶ μᾶς ἀγει καὶ μᾶς φέρει;

Ἄν ἐζήτησα μακρὰν τῆς ἐρημίας πολλὰς μέρη;

Πλὴν μὲ φλόγα νοσταλγίας εἰς τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς

Ἄν ἐπέστρεψα δακρύων, ἄθλιος καὶ δυστυχῆς;

Μακρὰν ὄντας τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὰ βρέφη τὴν μητέρα

Μετὰ πόθου τὴν ζητοῦμεν

Ἄλλ' ὡς πνεύσωμεν ὀλίγον τῆς Ἑλλάδος τὸν ἄερα,

Παρευθὺς μετανοοῦμεν. . .

τοῦ σημάντρου ἐπεθύμουν

Ἢ ὀρησκυτικὴ νὰ ἤμουν

καὶ περίλυπη φωνή

Ὅπου φεύγει καὶ ὀρνεῖ

Ἢ νὰ ἤμουν ἢ σελήνη

Ὅταν εἰς τὴν δύσιν σβύνη,

Ἢ τὸ χόρτον τοῦ ἐδάφους,

τὸ βλαστάνον εἰς τοὺς τάφους! . . .

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ

[Ἐκ τῶν τοῦ Νερμίου.]

τὴν αἰθούσαν τοῦ βαρείου ἐν Παρισίοις σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ περιήρχετο ἐν ταραχῇ καὶ ἀνησυχίᾳ νέας τις, φέρων δίοπτρα κυανὰ ἐπὶ τῆς ῥινόσ, ἣν ἐκρυπτε διηκεκῶς διὰ μανδύλιου, καίτοι δὲν ἐφαίνετο πάσῃ ἐν καταρρόῃς διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει μικρὸν σάκκον περιέχοντα, ὡς ἔπειτα ἔμαθον, κοιτωνικὴν ἐσθῆτα καὶ ζεῦγος πρῶτων περισκελίδων. τὴν προσοχὴν τοῦ αὐτοῦ περιπατοῦντος ἀπησχόλησαν δύο τινα, ἢ θύρα τῆς εἰσόδου, δι' ἧς ἐπεσκόπει ἐκ διαλειμμάτων τὴν ὁδόν, καὶ ἡ ὥρα, ἣν ἐξῆρθε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, παραβάλλων τὸ ὀρολόγιον αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἡ τοιαύτη ἐν τούτοις ἀνομομονησία ἦτο νευρικὴ μάλλον ἢ λογιζομένη, ἀφοῦ ἡ πρὸς ἀναχώρησιν ὀρισμένη στιγμή ἀπέχετο μίαν εἰσέτι ὥραν. Πρέπει δὲ καὶ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ μέλλουσα ν' ἀναχωρήσῃ ἀμαζοστοιχία δὲν ἦτο ἐκ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων, δι' ὧν συνήθως μετακομίζονται εἰς τὰς ἐπαύσεις των οἱ Παρισιοὶ τραπέζιται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Αἱ ἀμαζαὶ πρῶτης θέσεως ἦσαν ὀλίγισταί, οἱ δὲ διαδοχικῶς φθάνοντες ἐπιβάται ἐφαίνοντο ἀγαθοὶ ἀγρόται ἢ μεταπράται τῶν

προαστείων. Ἄλλ' ἐν τούτοις ὁσάκις εἰσῆρχετο τις εἰς τὸν σταθμὸν ἢ ἐσταμάτα ἀμαζα πρὸ τῆς εἰσόδου, ἡ καρδία τοῦ διακωμωδίζοντος ὠγαυτοῦ ὡς ἀερόστατον ἔταιμον πρὸς ἀνύψωσιν, τὰ γόνατά του ἔτρεμον καὶ τὰ ὀμματούαλια κατέπιπτον εἰς τὴν ἄκρην τῆς ῥινόσ, ἐφ' ἧς, εἰρηκόως ἐν παράθῳ, ἦσαν τοποθετημένα ἀνάποδα.

Ἡ τοιαύτη συγκίνησις τοῦ νεανίσκου ἐκορυφώθη, ἄτε μετὰ μακρὰν προσδοκίαν εἰσῆλθε διὰ πλαγίας θύρας κυρία τις μελανέμων, κερκυμμένη ἔχουσα τὴν ὄψιν ὑπὸ πυκνὸν πέπλον καὶ κρατοῦσα κἀκεῖνη δερμάτινον σακκίδιον, περιέχον κομψὴν κοιτωνικὴν ἐσθῆτα καὶ ζεῦγος ἀπλάζιων ὑποδηματίων. Ἡ νεωστὶ εἰσελθούσα καὶ ὁ ἀναμένων αὐτὴν ἐπροχώρησαν πρὸς ἀλλήλους λοξῶς βλέποντες πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστερὰν μὴ τις τοὺς παρατήρει. Συναντηθέντες εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης ἠντικρύσθησαν ἐπὶ τινεσ στιγμὰς ἄφωνοι, ἀσθμαίνοντες καὶ κλονιζόμενοι ἐκ τῆς κατοχύσεως αὐτοῦ συγκινήσεως, ἧτις ἦτο ἐξ ἐκείνων, ἀνθ' ὧν ἤθελον ἐγὼ ἀνταλλάξει προθύμως ἑκάστον ἐλόκληρα ἐπὶ τοῦ ἀνοῦσιου φιλοσοφικοῦ μου βίου.

— Ἄων, εἶπε τέλος πάντων ἡ νεαρὰ γυνή, διότι ἦτο εἰσοσάετις καὶ ὠραία, ἐπέτευγον τὰ

πάντα. Είμαι ευτυχιστάτη. Άλλα πού εδρες αυτά τα όμματουάλια, υπό τὰ όποια καταντάς άγνωρίστος ;

— Όπως και σὺ υπό τὸν μαῦρον τούτον πέπλον, άπεκρίθη ὁ Λέων άνασκιρτών ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Άς λάβωμεν ταχέως τὰς θέσεις μας. Κάριτι θεία οὐδεις ύποπτεύει τὸ παραμικρόν. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ύποτίθεται ὁδοιποροῦσα μετὰ τῆς φίλης μου Κλάρας και τοῦ συζύγου της πρὸς τὸν ἐξοχικὸν αὐτῶν οἶκον, ὅπου πρόκειται νὰ τοὺς άποχαιρετήσω αἰριοι. Άλλά, προσέθηκην ἡ νέα γυνὴ σφίγγουσα τὸν βραχίονα τοῦ συντρόφου της, ἡ Κλάρα άνεχώρησε πρὸ μιάς ἡδῆ ὥρας, ἐγὼ δὲ, άφού διαμείνω τὴν ἐσπέραν. . . παρ' αὐτῆς, θέλω τὴν άποχαιρετήσαι αἰριοι ἐν τὸν σταθμόν, ὅπου παρήγγειλα τὴν θαλαμηπόλον μου νὰ με περιμένῃ. Έσο ἤσυχος, ἐφρόντισα δι' ὅλα. Δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φοβηθώμεν. Λάβε τὰ εἰσιτήρια.»

Ὁ κώδικας τῆς άναχωρήσεως ἤχησεν ἐπὶ τέλους και ἡ περὶ πάντων φροντίσασα κυρία εἰσώρμησεν ἐντὸς ἀμάξης μετὰ τοῦ συντρόφου της. Ἡχόσαντος δὲ ἐκ δευτέρου τοῦ κώδικωνος ἐκλείσθη ἡ θυρὶς ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου.

— Μόνοι ἐν τῇ ἀμάξῃ! ἀνέκραξαν ἀμφοτέρωι πλήρεις χαρᾶς.

Άλλά καθ' ἣν ακριβῶς στιγμήν ἐσύριζεν ἡ μηχανὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀμάξαν ἀνὴρ τις σοβαρᾶς τὸ ἦθος και ὡσεὶ πεντηκονταῦτης τὴν ἡλικίαν, ὅστις κατέλαβε χασιμώμενος τὴν ἀντικρὺ γωνίαν. Τὸ νέον ζεύγος άπεσώθη τότε ὅσον ἡδύνατο μακρὰν τοῦ ταραζάντου τὴν μοναξίαν του και ἤρξατο νὰ διαλέγεται χαμηλοφώνως και μάλιστα ἀγγλιστί, χάριν περισσοτέρως μουσικότητος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἕτερος ὁδοιπῆρος μετὰ πολὺ γυναικείως τῆς τοῦ Λέοντος βρετανικῆς προφοράς, «άν ἔχετε μουσικά, μὴ τὰ λέγετε ἐνώπιόν μου ἀγγλιστί. Εἶμαι Άγγλος και πολὺ λυποῦμαι ἐνοχλῶν ὑμᾶς. Θελο ἐν τούτοις προσπαθῆσαι νὰ κερμηθῶ, εἰδεμὴ ν' άναγνώσω.»

Ταῦτα εἰπὼν ἔλαβεν ἐκ τοῦ σάκκου του άναπαυτικὸν σκούφον και φερέσας αὐτὸν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούςς, καταβάλλων εἰλικρινεῖς προσπαθείας νὰ κοιμηθῆ. Μὴ κατορθώσας ὅμως τοῦτο ἤνοιξε και πάλιν τοὺς ὀφθαλμούςς και τὸν σάκκον του, ὅπως ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ ζεύγος διόπτρων και, ἀντίτυπον τῆς Ἰλιάδος ἐλλανιστί, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἀνάγνωσιν ἐβυθίσθη ἀπερισπάτως. Άναζητῶν ἐν τούτοις τὸ βιβλίον ἡναγκάσθη ν' άνακινήσῃ τὰ ποικίλα περιεχόμενα τοῦ σάκκου και μεταξὺ ἄλλων παγερῶν δεσμίδα ἀγγλικῶν χαρτονομισμάτων, ἦν εἶδε τοῖς συνοδοιπόροις του ἐρωτῶν ἀν ἤθελεν εὔρει ν' ἀλλάξῃ αὐτὰ ἀντὶ χρυσοῦ εἰς τὴν πλησιόχωρον κωμόπολιν.

— Πιστεύω, άπεκρίθη ὁ Λέων, «ἀφού εὑρισκόμεθα ἐπὶ τῆς ἀγοῦσης εἰς Άγγλίαν ὁδοῦ.»

Ἡ κωμόπολις Ν** περὶ ἧς ἠρώτα ὁ Άγγλος, ἦτο ακριβῶς ἐκεῖνη πρὸς ἣν διηυθύνετο τὸ νεαρόν ζεύγος. Ἰπάρχει ἐκεῖ ξενοδοχεῖον ἀρκούντως άναπαυτικὸν και ἡσυχώτατον καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα πλὴν τοῦ Σαββάτου. Ὁ Λέων εἶπεν ἡδῆ μεταβῆ πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀνευ κυανῶν διόπτρων πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ξενοδοχείου τούτου, ἡ δὲ ἐκθεσις περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν φίλην του ὑπῆρξε τοσοῦτον εὐνοϊκῆ, ὡστε άπαράσισε κάκεινη νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐν τούτοις ἐξήκολούθει τρέχουσα, ὁ Άγγλος άναγινώσκων τὴν Ἰλιάδα και οἱ συνοδοιπόροι του διαλεγόμενοι ὅσον χαμηλοφώνως ὡστε εἰς μόνους ἑραστὰς ἦτο ακουστὸν τὸ ψιθύρισμα ἐκεῖνο. Οἱ άναγνώσται μου δὲν θέλουσι πιθανῶς άπορήσει μανθάνοντες ὅτι ἦσαν πράγματι ἑρασταὶ καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τῆς λέξεως, και τὸ λυπηρότερον ὅτι ὑπῆρχον σπουδαῖοι λόγοι κωλύοντες αὐτοὺς νὰ νυμφευθῶσιν.

Ὅτε ἐσταμάτησεν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰς Ν** κατέβη πρῶτος ὁ Άγγλος· ἐνθὲ δὲ ἐβόηθει ὁ Λέων τὸν σύντροφόν του νὰ καταβῆ κοσιμῶς, ἐξώρμησεν αἰφνης ἐκ τῆς γειτονος ἀμάξης ἀνὴρ κάταυχρος και σγεδὸν πελιδῶνς, κοίλους ἔχων και ἐρυθροὺς τοὺς ὀφθαλμούςς, ἀκτένιστος, ἀξύριστος, βακενδύτης και κατὰ πάντα ὁμοιάζων ἡραπέτην τοῦ κατέργου.

Προχωρήσας οὗτος πρὸς τὸν Άγγλον :

— Θεῶ μου, εἶπεν ἀγγλισί μετὰ ταπεινότητος.

— Άφες με ἤσυχον, ἄχρειε, ἀπήντησεν ὁ Άγγλος, τοῦ ὁποίου οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ ἤστραψαν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Μὴ με φέρεις εἰς ἀπελπισίαν, άπεκρίθη ὁ ἄλλος διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς ἀλλὰ και ἀπειλητικῆς.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ φυλάξετε μίαν στιγμήν τὸν σάκκον μου, νεῖπε τότε ὁ γέρον Άγγλος παραδίδων αὐτὸν εἰς τὴν Λέοντα· εἶτα δὲ ὀδηγήσας ἡ μᾶλλον ὠδήσας τὸν ἀπαίσιον ἐκεῖνον ἀνθρωπον εἰς τινὰ γωνίαν, ὠμίλησεν αὐτῷ ἐπὶ τινὰς στιγμάς ζωηρῶς και ἀποτόμως και μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιτιμῆσεως ἔρριψεν εἰς τὸν καλοῦντα αὐτὸν «θεῖον» χρῆματὰ τινὰ, τὰ ὁποία λαβὼν οὗτος ἀπῆλθε χωρὶς κἄν νὰ εἶπῃ εὐχαριστῶ.

Ἦνδὲς μόνου ὑπάρχοντος ξενοδοχείου ἐν τῇ πολίχνῃ Ν**, ἐπόμενον ἦτο νὰ πνευρεθῶσιν ἐν αὐτῷ μετ' ὀλίγον πάντα τὰ πρόσωπα τῆς ἀληθεστάτης ταύτης διηγήσεως. Ἐν Γαλλίᾳ πᾶς ὁ συνοδεῦον δέσποιναν καλῶς ἐνδεδυμένην εἶναι βέβαιος ὅτι θέλει λάβει πανταχοῦ τὸ καλύτερον δωμάτιον. Άλλ' ἀν τὸ παραχωρηθῆν εἰς τὸν Λέοντα ἦτο τὴ καλύτερον, δὲν ἔπεται άναγκαιῶς ἐκ τούτου ὅτι ἦτο και καλόν. Όπως δῆποτε περιεῖχε μεγάλην κλίνην μετὰ βαμβακερῶν παραπετασμάτων, ἐφ' ὧν ἦτο εἰκονισμένη ἡ

Ὀνομαστὴ ἱστορία τοῦ Πυράμου και τῆς Θίσβης· οἱ δὲ τοῖχοι ἦσαν ἐστρωμένοι διὰ χαρτίου παριστῶντος τὴν ἀψιν τῆς προκυμαίας τῆς Νεαπόλεως μετὰ πλήθους προσωπογραφῶν. Δυστυχῶς ὅμως ἄσφατοι τινες και ἀδιόκριτοι ξένοι εὐρον καλὸν νὰ προσθέσωσι μύστακας και καπνοσύριγγας εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ γυναικεῖα πρόσωπα τῆς τοιχογραφίας και κάταθεν αὐτῶν χαράξωσι διὰ μολυβδίδος παντοίας ἀνοήτους ἐπιγραφάς. Τοιοῦτος ὢν ἐκαλεῖτο ὁ κοιτὸν ἐκεῖνος κυανοῦς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν δύο ἐκατέρωθεν τῆς ἐστίας άνακλίντρων.

Ἐνθὲ αἱ θεράπαινοι τοῦ ξενοδοχείου συνωθῶντο προσφέρουσαι τὰς ἐκδουλεύσεις των εἰς τὴν κυρίαν, ὁ Λέων, ὅστις καιτοὶ ἐρωτόληπτος δὲν ἐστερεῖτο πρακτικοῦ πνεύματος, μετέβαινεν εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ παραγγεῖλῃ τὸ γεῦμα. Ἐκεῖ ἠναγκάσθη νὰ προστρέξῃ εἰς ὅσην εἶχε ῥητορικὴν δευνότητα και νὰ μεταχειρισθῆ μάλιστα και μέσα τινὰ διαφορᾶς, ὅπως ἀπολάβῃ νὰ γευματίσῃ κατ' ἰδίαν ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτοῦ. Μεγίστη ὅμως ὑπῆρξεν ἡ βαρυθυμία του, μαθόντος ὅτι ἐν τῷ παρακειμένῳ ἐστιατορίῳ ἐμελλε νὰ τελεσθῆ αὐθημερόν μέγα στρατιωτικὸν συμπόσιον, προσφερόμενον ὑπὸ τῶν κ. κ. ἀξιωματικῶν τῶν ἀκροβολιστῶν εἰς τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς τῶν Οὐσσάρων, ἐρχομένους ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτοὺς ὡς φρουρά. Ὁ ξενοδόχος δὲν ἤρνῆθη μὲν ὅτι τὸ γεῦμα ἤθελεν ἀποβῆ πιθανῶς ὀνησοῦν ζωηρόν, ἀλλ' ἐβεβαίωσεν ἐν τούτοις τὸν Λέοντα ὅτι, ἐξαιρέσει τῆς στρατιωτικῆς φαιδρότητος, οἱ κ. κ. Οὐσσάροι και ἀκροβολισταὶ ἦσαν κατὰ τὰ λοιπὰ ἀξιώμαστοι και φιλήσυχοι νέοι, εὐγενεῖς πρὸς τὰς κυρίας και ἐγειρόμενοι τῆς τραπέζης πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐνθὲ ἐπέστρεφεν οἰκάδε, ἐπληροφόρηθη ὁ Λέων ὅτι ὁ ἄγγλος συνοδοιπῆρος των κατεῖχε τὸ πλησιόχωρον δωμάτιον· ἀνοικτῆς δὲ τυχοῦσης τῆς θύρας, εἶδεν αὐτὸν καθήμενον παρὰ τράπεζαν ἀπάναντι φιάλης και ποτηρίου, και προσηλοῦντα τὸ βλέμμα εἰς τὴν ὀροφὴν, ὡς εἰ κατεγίνετο ν' ἀριθμῆσῃ τὰς ἐπ' αὐτῆς περιπατούσας μύιας. Τὸ θέαμα τοῦτο ἠδυσχερίσκειν αὐτόν, ἐλπίζοντα ὅτι ὁ Άγγλος τοῦλάχιστον ἤθελε μετ' ὀλίγον ἀναίσθητῆσαι ἐκ τοῦ οἴνου.

Εἰσελθόνεις τὸ κατάλυμά του ἔσπευσε νὰ βεβαιωθῆ μετὰ τῆς φίλης του ἀν αἰ θύραι ἐκλειον ἀκριβῶς. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ Άγγλου ἡ θύρα ἦτο διπλῆ και ὁ τοῖχος παχύς· πρὸς δὲ τὴν αἰθουσαν τοῦ στρατιωτικοῦ συμποσίου ὁ τοῖχος ἦτο μὲν λεπτότερος, ἀλλ' ἡ θύρα ἔκλειε διὰ κλειθροῦ και μανδάλου. Τὰ προπύργια ταῦτα ἐφάνησαν αὐτοῖς ἀρκούντα και ὅπως δῆποτε ἀσφαλέστερα τῶν παραπετασμάτων ἀγοραίας ἀμάξης, ἅτινα ἠναγκάσθησαν πολλὰκις, νὰ θεωρήσωσιν ὡς ἱκανὰ νὰ προφυλάξωσιν αὐτοὺς ἀπὸ πάσης ὀχλήρᾶς περιεργείας.

Οὐδὲν λέγομεν περὶ τῆς ποιότητος τοῦ γεύματος, ὅπερ παρετέθη εἰς τὸν Λέοντα και τὴν φίλην του εἰς τὸν κυανοῦν κοιτῶνα· πολὺ ὅμως δυσχεροτέρα ἀπέβαινεν αὐτοῖς ἡ ποιότης τῆς συναναστροφῆς τῶν ἐν τῷ πλησιόχωρῳ δωματίῳ συμποσιάζοντων ἀξιωματικῶν. Ἡ ὁμιλία αὐτῶν οὐδὲν εἶχε κοινὸν οὔτε πρὸς τὴν στρατηγικὴν οὔτε πρὸς τὴν ὀπλαστικὴν, ἀλλ' ἦτο κομβολόγιον ἀλλοκότων και ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐθύμων διηγήσεων, διακοπτομένων εἰς τὰ εὐθυμότερα ἐπεισόδια ὑπὸ ἀσβέστου και ἡχηροῦ γέλωτος, τὸν ὁποῖον ἠναγκάσθησαν ἐνίοτε οἱ δύο ἑρασταὶ και ἄκοντες νὰ συμμερισθῶσιν. Ἡ φίλη τοῦ Λέοντος δὲν ἦτο σεμνότερος· ὑπάρχουσιν ὅμως πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδεμία γυνὴ ἀρέσεται ν' ἀκούῃ, ἐν ὥρᾳ μάλιστα αἰσθηματικῆς ἐξάψεως. Ἡ στενοχωρία τοῦ Λέοντος συνήζανε μετὰ τῆς εὐθυμίας τῶν συμποσιαστῶν, μέχρις οὐ μὴ ἀντέχων πλέον ἀπεφάσισε νὰ καταβῆ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπως παραγγεῖλῃ τῷ ξενοδόχῳ νὰ παραστήσῃ εἰς τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς ὅτι ἐν τῷ πλησιόχωρῳ δωματίῳ ὑπῆρχε κυρία ἀδιάθετος, παρακαλοῦσα αὐτοὺς νὰ διάγωσιν ἡσυχώτερον.

Ὁ ξενοδόχος ἐν τούτοις, ὅπως συμβαίη εἰς πάντας τοὺς ὀμοτέχνους του ἐν ὥρᾳ πολυμελῶν συμποσίων, ἦτο παραζαλισμένος και δὲν ἤξευρε ποῖον νὰ πρωτακούσῃ. Καθ' ἣν ακριβῶς στιγμήν μετέβη δὲν αὐτῷ ὁ Λέων τὸ πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς διάγγελμα, ὁ ὑπερέτας ἐξῆτει Καμπανίτην διὰ τοὺς Οὐσσάρους και ἡ ὑπερέτρια και ἄλλην φιάλην τοῦ Πόρτου διὰ τὸν Άγγλον, πίνοντα ἡδῆ ὕλον τὸν ὑπάρχοντα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— «Εἶπον εἰς τὸν Μυλόρδον», προσέθηκεν αὐτῇ, «ὅτι δὲν ἔχομεν ἄλλο Πόρτον.»

— «Εἶσαι ἀνόητη», ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος. «Μάθε ὅτι εἰς τὸ κατάστημά μου ὑπάρχει πάντοτε παντὸς εἶδους οἶνος. Φέρε με ταχέως μίαν φιάλην κοινοῦ κρασίου, μίαν φιάλην ῥῶμι και βυσσινόζωμον διὰ νὰ κατασκευάσω Πόρτο εἰς τὸν Άγγλον.»

Άφού προσέβη εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ Πόρτου, εἰσῆλθεν ὁ ξενοδόχος εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ Λέοντος. Ἐν τῇ παραζάλῃ του ὅμως μενέδωκε τὸ διάγγελμα ὡς ἀκολούθως : «Κύριοι ἀξιωματικοί, νεόνυμφον ζεύγος εὐρισκόμενον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, παρακαλεῖ ὑμᾶς νὰ τὸ ἀφήσετε νάναπαυθῆ.»

— «Ἰπάρχει νύμφη ἐδῶ;» ἀνέκραξαν ὁμοφώνως οἱ τεσσαράκοντα δαιτυμόνες, «πρέπει νὰ ἐλθῇ νὰ πῶμεν εἰς τὴν ὑγίαν της. Άφού δὲν ἐρχεται, πηγαίνομεν ἡμεῖς νὰ τὴν καλησπερίσωμεν.»

Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθη βαρὺς κρότος βημάτων διεθυνημένων πρὸς τὸν κυανοῦν κοιτῶνα. Εὐνόητος ἦτο ὁ τρόμος τῶν ἐν αὐτῷ ἀ-

θλίωον έραστών, καθ' ην στιγμήν ήπειλείτο να κυριευθῆ έξ έφρόδου ή φωλεά των υπό σμήνους εδθύμων άξιοματικών, μεταξύ των όποίων ύπήρχον κατά πάσαν πιθανότητα και τινες γνωρίζαντες τόν σύντροφον του Λέοντος έν ταις αίθούσαις των Παρισίων. Κατ' εύτυχίαν όμως ύπερίσυσεν ή έπεικαστέρα γνώμη του άρχηγού των Ούσσάρων, προς ήν συμμορφούμενοι οι συμπόται παρήλασαν κατά σειράν ένώπιον τῆς κλειστής θύρας κράζοντες: «Καλή νύκτα, κυρία νόμφη», και άπῆλθον έπειτα εις τά Ιδια μετά φοβερού πατάγου ξιφών και πετρυστήρων. Ο κρότος ούτος άντήχει ακόμη επί τῆς κλιμακος, ότε ήκούσθη ή φωνή του Άγγλου κράζοντος: «Παιδί, μίαν άλλην φιάλην Πόρτου».

Τά πάντα ήσύχασαν επί τέλους έν τῷ ξενοδοχείω και οι κάτοικοι του κυανού κοιτώνος, συνελθόντες έκ των δυσάρεστων έκείνων συγκινήσεων, κατέστησαν και πάλιν τά δλιθιώτερα πλάσματα τῆς γῆς. Προς κορύφωσιν τῆς εύδαιμονίας των άντέτλεε κατ' έκείνην τήν στιγμήν ή σελήνη, ήν έθεώρουν άπλήστως άναπνέοντες τήν έκ του κήπου άνερχομένην εύώδη έαρινήν αύραν. Δέν έμειναν έν τούτοις πολλήν ώραν εις τό παράθυρον, ιδόντες διαθηματίζοντα τό κηπάριον έκείνο ύποπτόν τινα άνθρωπον, έν δ Λέων άνεγνώρισεν όντα τόν δυστυχῆ άνεψιδν του αγαπώντος τόν οίνον του Πόρτου συνοδοιπόρου των.

Τό επί τῆς έστίας κηρίον ειχεν ήδη κατ' κατά τρία τέταρτα, ότε έκ του τέως ήσύχου κοιτώνος του Άγγλου ήκούσθη αίφνης παράδοξός τις κρότος, ώσει άνθρωπίνου σώματος βαρέως πίπτοντος κατά γῆς. Τόν θόρυβον τούτον ήκολούθησε τριγμός βημάτων επί του σανιδώματος, ύπόκωφος στεναγμός και άναρθροί τινες ήχοι δυοιάζοντες άράν ή έπίκλησιν βοήθειας. Οι έν τῷ κυανῷ θαλάμῳ νεανίσκοι έφρικίασαν εις τά ακούσματα έκείνα, μάτην ζητούντες ν' αποκρούσωσιν εις άλλήλους τήν έξ αυτών άπαισίαν έντύπωσιν.

— «Ο Μυλόρδος βλέπει κακόν όνειρον», ειπεν ο Λέων πειρώμενος να καθησυγάσῃ διά μειδιάματος τήν σύντροφόν του. Άλλ' ο ίδιος δέν ήτο ήσυχος, άφοῦ μάλιπα ήκουσε μετά τινας στιγμάς ήρέμα άνοιγομένην τήν θύραν του διαδρόμου και έλαφρόν θόρυβον βημάτων λαθραίων, ως άνθρώπου άπομακρυνόμενου άκροποδητί. Η κυρία έν τούτοις, κατάκοπος ούσα, κατώρθωσε ν' άποκοιμηθῆ και πάλιν, ούχι όμως και ο Λέων, του όποίου άπ' έναντίας ήύξανεν ή άνησυχία έφ' όσον έπειράτο να συνδέσῃ προς άλληλα τά παράδοξα έκείνα συμπεδικότα. Αναλογιζόμενος τήν καταχθόνιον φυσιογνωμίαν του άνεψιδν του Άγγλου και τό έν ταις όφθαλμοῖς αυτου άστράπτον άσπονδον μῆκος, ένῶ έζήτει ταπεινώς χρήματα παρὰ του θελου του, έσκέπετο ότι εύκολον ήτο εις άνδρα νέον, βίωμαλέον και οιστριλατούμενον

υπό τῆς άπελπισίας ν' άναβρίχθῆ από του κήπου, ύπου τόν ειδη περιπατούντα, μέχρι του παραθύρου του παρακειμένου κοιτώνος. Προς ταύτα συνέδεσε τόν άκουσθέντα ύπόκωφον κτύπον, ως βόπάλου επί φαλακρού κρανίου, τόν έπειτα στεναγμόν, τήν πτώσιν κατά γῆς βαρέος σώματος, τήν θδυνηράν κραυγήν και τά λαθραία έν τῷ διαδρόμῳ πατήματα. Ένῶ τοιαύτα έσέεπετο ως ύπό τό κράτος κακού όνειρου, ειχε τούς όφθαλμούς μηχανικώς προσηλωμένους εις τήν μετά του δωματίου του Άγγλου κοινωνούσαν θύραν. Έν Γαλλία δλίγοι θύραι κλείουσιν άκριβώς, πρό πάντων έν ταις ξενοδοχείοις, μεταξύ δε έκείνης και του εδάφους ύπήρχεν άπόστασις ενός τούλάχιστον δακτύλου. Έν τῷ διαστήματι τούτῳ ειδεν αίφνης ο Λέων ύφέρπον πράγμα τι άμαυρόν και πεπλατυσμένον ως λεπίδα μαγαίρας άντανακλώσαν τό άμυδρόν φῶς του κηρίου. Τῆ σώμα τούτο διηυδύνετο βραδέως προς τό άτλάζιον ύποδημάτιον, τό όποιον ειχε βίψει ή ακατάστατος φίλη του πλησίον τῆς θύρας. Ούτε έντομον ούτε έρπετόν ήτο τό εισελθόν, οὐδ' ειχε γνωστόν τι ώρισμένον σχῆμα· μετ' ου πολυ δε εισέδυσεν εις τόν θαλάμον διά του χάσματος τῆς θύρας τρεῖς άλλαι τοιαύται δυοίχρηστοι και στυλιναι εις τά άκρα λεπίδες. Η κατωφείρια τῷ εδάφους καθίστα τήν κίνησιν αυτών ταχυτέραν και μετ' ολίγον ήνώθησαν και περιέζωσαν τήν μικράν άτλάζινην έμβάδα. Ουδέμια έλχώρει πλέον άμφιβολία· τό σώμα έκείνο ήτο βευστόν, τῆ δε βευστόν τούτο πλησίασαν ήδη και εύκρινώς διακρινόμενον εις τό φῶς τῆς λαμπάδος, ήτο κίμα!

Ο Λέων, ως ήδη ειπόμεν, ήτο νουεχῆς και πρακτικῆς νέος. Καίτοι δε ή θεα του πλημμυρίζοντος βυθμηθδν τόν θαλάμον βδελυροῦ έκείνου βυακίου προῖξένοι αυτῷ άδιήγητον φρίκην, έμεινεν έν τούτοις ήσυχος, έντέλειον ήλας του πνεύματός του τας δυνάμεις προς άνεύρεσιν διεξόδου τινός έκ τῆς φοβεράς έκείνης θέσεως. Παλλοι τῶν ημετέρων άναγνωστῶν θέλουσι κατηγορήσει ίσως τόν πρωταγωνιστήν τῆς διηγήσεως ταύτης, ως μή όρησαντα εις βοήθειαν του σφαζομένου γείτονός του, ή μή κοούσαντα τούλάχιστον τόν κήδωνα, όπως δράμωσιν οι έν τῷ ξενοδοχείῳ εις περιθάλψιν του θύματος και σύλληψιν του φονέως. Τήν τοιαύτην ήμωσ καταδικήν δέν νομίζω δικαίαν καθότι αν θεωρηθῆ αξιόμιμπτον τό ν' άρήσῃ τις Άγγλον ν' άποθάγῃ άβουήθης έν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ, οὐδ' όλως εύσυνειδήτων φαίνεται μοι τό να θυσιάσῃ χάριν αυτου γυναίκα άναπαυομένην υπό τήν αίγιδά του έν τῷ αυτῷ θαλάμῳ. Τί δε ήθελε συμβῆ αν έζήγειρεν ο Λέων όλόκληρον τό ξενοδοχείον; Δυσως ήθελε προσκληθῆ ο άστυνόμος και μετ' ολίγον άνακριταί και κλητῆρες, οὔτινες είναι άνθρωποι περιεργοι έξ επαγγέλματος και, πριν ή

έξετάσσει τί ειδη και τί ήκουσεν ο Λέων, ήσολον έρωτήσει άρέκτως αυτόν:

— «Πως όνομάζεσαι και που κατοικεις; Η δέ κυρία αυτη τίς είναι; Τί έπράττετε οι δύο έν τῷ κυανῷ τούτῳ θαλάμῳ; Έτοιμάσθητε να έμφανισθῆτε εις τό κακουργοδικεϊον, όπως καταθέσετε ότι τήν δεινα ήμεραν, ομοῦ εύρισκόμενοι ένταῦθα κατά τήν τρίτην ώραν μετά τό μεσονύκτιον, ύπήρξατε μάρτυρες του διαπραχθέντος έγκλήματος.»

Η ιδέα τῆς τοιαύτης άνακρίσεως και των συνεπειων αυτης κατεστράτε τόν Λέοντα, διακουόμενον να προτιμήσῃ τήν ύπόληψιν τῆς γυναικός, ήν ήγάπα, τῆς σωτηρίας άνθρώπου, τόν όποϊον δέν έγνωρίζε. Πρέπει μάλιστα να όμολογήσωμεν ότι οὐδ' επί στιγμήν έδίστασε πρό του διλήμματος τούτου, αλλά περι ενός μόνου πράγματος έσκέπετο περιρέόμενος διά ψυχρού ιδρώτος, πως ήτο δυνατόν ν' άποφύγῃ τας έρωτήσεις του κ. εισαγγελέως. Μετά μακράν άγωνίαν έσυλλογιόθη τέλος πάντων ότι, αν κατώρθων να έξέλθωσι του ξενοδοχείου πρό τῆς ανακαλύψεως του έγκλήματος, ήθελον ίσως δυνηθῆ ν' αποκρούσωσι τά έχνη των, άφοῦ οὐδεις έκεί οὔτε έγνωρίζε τό όνομα των οὔτε ειδη τό φυσικόν αυτών πρόσωπον άνευ πέπλου και διόπτρων. Ο σταθμός έκείτο πλησίον, και τό δρομολόγιον έσημείωνεν άμαξοστοιχίαν άναχωρούσαν τήν όγδόην πρωϊνήν ώραν εις Παρισίους· αν δε έπετύγγανον να έπιστρέψωσιν εις τήν πρωτεύουσαν άπαρταίρητοι, ήθελε δυσκληροθῆ ο κ. εισαγγελέως να τούς άνεῶρῃ εις τας άπεραντους αυτης εκτάσεις. Άλλ' ήθελεν άρα μείνει άπαρταίρητος ο φόνος του Άγγλου μέχρι τῆς όγδῆς; Βίς τούτο ενέκειτο ο κόμπος του ζητήματος.

Όπως δήποτε πεισθείς ο Λέων ότι άλλο μέσον σωτηρίας δέν ύπήρχε κανέν, κατέβαλε πάσαν προσπάθειαν, όπως άποσεισῃ τήν κατέχουσαν αυτόν νάρκην. Έγερθείς ήρέμα συνέλεξεν έν πρώτοις τό άτλάζιον ύποδημάτιον και έτοποθέτησεν έπειτα άνάκλιτρον ένώπιον τῆς θύρας, όπως αποκρούσῃ κατά τό δυνατόν εις τήν έτι κοιμωμένην φίλην του τήν θεάν του αίματος, μεταβληθέντος ήδη από βύακος εις πλαταϊαν λιμνην. Άνοιξας μετά ταύτα τήν θύραν του διαδρόμου έτεινε τό οὐς μετά προσοχῆς. Η θύρα του Άγγλου ήτο εισέτι κλειστή, τό ξενοδοχείον όμως ήρχιζε να έγειρέται του ύπνου μετά του ανατέλλοντος ήλιου. Οι ίπποκόμοι έξετέλουν τήν πρωϊνήν αυτών εργασίαν έν τῷ αύλῃ, αξιωματικός δε τις κατωικῶν εις τήν δευτέραν άρρηθν μετέβαινεν εις τόν στρατώνα, όπως παραστῆ εις τό πρόγευμα των ίππων.

Μετά τήν κατόπτεισιν ταύτην έπέστρεψεν ο Λέων εις τόν κοιτώνα και έξεγειρας άθροβώς τήν φίλην του έξέθεσεν αυτῆ, μεθ' όσαν ήδυνήθη περιφράσεων και εύφημισμῶν, τήν κρίσιμον αυ-

τών θέσιν. Πόσον δηλ. έπικίνδυνον ήτο ν' αναχωρήσωσι μετά σπουδῆς παρεχούσης ύποψίας, και έτι μάλλον να παραμείνωσιν έκεί, ένῶ ήδύνατο από στιγμῆς εις στιγμήν ν' ανακαλυφθῆ ή έν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ καταστροφή.

Περὶ τῶν φαίνεται μοι να περιγράψω τήν έκ τῆς διακουνώσεως ταύτης φρίκην τῆς κυρίας, τά έπακολουθήσαντα δάκρυα και τά παντοία προταθέντα ακατόρθωτα σχέδια. Πλειστάκις έβρίβησαν οι δυστυχεις έκείνοι εις τας άγκάλας άλλήλων, κράζοντας συγγρόνως: «Συγγώρησέ με· έγώ σε παρέσυρα· έγώ πταίω!» Έν τῆ παραζάλη τῆς ήπτωχῆ γυνῆ έθεώρησε ως βέβαιον ότι τό δικαστήριον ήθελε τούς θεωρήσει ένόχιους του φόνου του Άγγλου, και έβλεπεν ήδη έγειρομένην τήν λαίμητόμον. Φοβουμένη δε μή δέν έπιτρέψῃ αυτῆ ο δήμιος ν' άσπασθῆ τόν Λέοντα πριν άποθάγῃ, κατησπάζετο αυτόν έκ των προτέρων. Μετά πολλὰς επί τέλους άνασιίας και παντοίας τρυφεράς και σπαραξικαρδίους έκχύσεις άνεγνώρισαν άμφότεροι ότι τό αρχικόν σχέδιον του Λέοντος, ήτοι ή αναχώρησις διά τῆς άμαξοστοιχίας τῆς όγδῆς, ήτο τό άριστον και τό μόνον κατορθωτόν. Άλλ' έπρεπε να περιμείνωσιν ακόμη έκεί δύο φοβεράς άτελευτήτους ώρας. Κατά τόν ελάχιστον έν τῷ διαδρόμῳ κρῆτον συνεκρούοντο οι δδόντες αυτών έν του πρόμου και έθλιβον σπασμοδικώς άλλήλων τας χείρας, νομίζοντες ότι ακούουσι τρίζοντα επί του σανιδώματος τά ύποδηματα του κ. εισαγγελέως.

Ολίγοι στιγμιαί ήρκεσαν αυτοῖς όπως έτοιμάσωσι τούς μικρούς σάκκους των. Η νέα γυνή ήθελε να καύσῃ έν τῆ έστία τό κηλιδωθέν άτλάζιον ύποδημάτιον. Άλλ' ο Λέων άρπάσας και πραιπαθῶς άσπασθείς αυτό τό άπέθεσεν εις τόν κάλπον του ως άγιον λείψανον.

Πάντας έν τούτοις ειχον έγερθῆ έν τῷ ξενοδοχείῳ και άντήχουν οι γέλωτες των ύπηρεσῶν, τό πρωϊνόν άσμα των θεραπεινιδων και των στοκτιωτών οι πετρυστήρες. Ότε έσημεινεν ή έβδῆμη, ο Λέων παρεκίνησε τήν φίλην του να λάβῃ κύμβην καφέ· άλλ' αυτῆ άπεκρίθη ότι ειχε τόν λάρυγγα οὔτω συνεσταλμένον, ώστε ήθελεν άφούτως πνιγῆ, αν έπειράτο ο,τι δήποτε να καταπίῃ. Τοποθετήσας τότε επί τῆς βύδος τά κυανῶ του διαπτρα κατέβη να πληρώσῃ τόν ξενοδόγον, όστις λαμβάνων τά χρήματα έξήτησε παρ' αυτου. συγγώμην διά τήν ένόχλησιν, ήν έπροξένησεν εις τήν κύριαν ή θεοσβώδης εδθυμία των κ. κ. αξιωματικών. Βίτα δε προσέθεσε μειδιών:

— «Ο άλλος όμως γείτων σας είναι ήσυχώτατος άνθρωπος. Οὐδὲ καν ήκούσθη, και ακόμη κοιμάται.»

Ταύτα ακούων έστηρίζετο ο Λέων εις τήν τράπεζαν, όπως μή πέσῃ, ένῶ ή ακολουθήσασα αυ-

τὸν σύντροφός του ἐσφιγγε σπασμωδικῶς τὸν βραχίονά του. Ἄλλ' ὁ ἀσπλαγχνος ξενοδόχος ἐξηκολούθει ἀταράχως :

— Αὐτός εἶναι πραγματικὸς Μυλόρδος, εὐγενέστατος καὶ καλοπληρωτῆς. Δυστυχῶς ὅλοι οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶναι σήμεραν τοιοῦτοι. Χθὲς εἶχα ἄλλον ἕνα κακοσυνδεδυμένον καὶ ἀληθῆ ἀτσιγγανόν. Τὰ εὕρισκεν ἅλα ἀκριβῶς, καὶ ἐπέμεινε ν' ἀλλάξῃ πεντάλιρον χαρτονομίσμα ἀντὶ ἐκάτον εἰκοσιπέντε φράγκων. Σὺς ἤκουσα νὰ ὀμιλῆτε ἄγγλικά μετὰ τῆς κυρίας καὶ υποθέτω ὅτι γνωρίζετε καὶ τὰς στεργίνας. Εἰπέτε μου παρακαλῶ, ἂν ἦναι καλὸν τὸ χαρτονομίσμα.»

Ταῦτα λέγων ἔτεινεν εἰς τὸν Λέοντα γραμμᾶτιον τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς, εἰς οὗ τὴν ἀκρὰν παρετήρησεν οὕτως μετ' εὐνοήτου φρίκης ἐρουράν τινα κηλίδα.

— «Τὸ νομίζω κάλλιστον», ἀπεκρίθη τρέμων καὶ παρασύρων τὴν σύντροφόν του πρὸς τὴν Οὐραν.

— «Διατὶ βιάζεσθε τόσο;» ἐπανέλαβεν ὁ ξενοδόχος. Ὁ σιδηροδρόμος ἀναχωρεῖ εἰς τὰς ὀκτώ καὶ πάντοτε μετὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν. Ἀφήσατε τὴν κυρίαν ν' ἀναπαυθῆ ὀλίγον. . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθε χονδρὴ τις ὑπερέτρια κρᾶζουσα μεγαλοφώνως.

— «Δώσατέ μου ὀγκλήγωνα ζεστό νερὸ διὰ τὸ τζάκι τοῦ Μυλόρδου. Δώσατέ μου καὶ τὸ μεγάλο σφουγγάρι. Χθὲς τὴν νύκτα ἐμέθυσα, ἔπεισε κάτιω, ἔσπασεν ἡ βοτλίαια τοῦ Πόρτου καὶ ἐπλημμύρισε κρασί ὅλο τὸ δωμάτιον καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμη.»

Ταῦτα ἀκούσας κατέπεσεν ὁ Λέων ἐπὶ ἔδρας καὶ μετ' αὐτὸν ἡ σύντροφός του. Μετὰ τὰς τοσαύτας ἀγωνιώδεις συγκινήσεις κατελήφθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ ἀκρατῆτος γέλωτος, ὃν μάλιστα ἠδυνήθησαν νὰ μετριάσωσιν. Ἡ νέα γυνὴ ὠθησεν ἐλαφρῶς τὸν ἀγκῶνα τοῦ φίλου της, ὅστις ἐνοήσας τὸ νεῦμα ἐστράφη εὐθύμως πρὸς τὸν ξενοδόχον λέγων αὐτῷ :

— Ἡλλαξά γνώμην. Θέλωμεν ἀναχωρήσει διὰ τῆς ἐσπερινῆς ἀμαξοστοιχίας. Στείλατέ μας ἐπάνω ἐν καλὸν πρόγευμα. Ε. Δ. Ροίσιε.

Ὁ κ. Ἀντωνίος Φραβασίλης δημοσίευσεν ἐν τῇ «Περνασσῆ» ἀξιόλογον μελέτην «Περὶ τῆς μυθιστοριογραφίας ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1860 καὶ μετὰ φρασίν διηγηματίου τοῦ Edmondo de Amicis, ἐνὸς τῶν διακρυστάτων συγγραφέων συγγραμμάτων τῆς Ἰταλίας. Τὸ διηγηματίον τοῦτο ἐν ᾧ ἀπαντῶσι χαρίσταται σκέψεις πατρὸς περιπαθῶς ἀγαπῶντος τὸ νήπιον αὐτοῦ τέκνον φέρει ἐπιγραφήν Σ. τ. Δ.

ΕΚ ΤΟΥ ΔΕΥΚΩΜΑΤΟΣ ΠΑΤΡΟΣ

Ἡ ὠραιότερα τῶν παιδῶν ἡλικία, διὰ τοὺς ἔχοντας καλλιτέχου ὀφθαλμούς καὶ πατρὸς καρδίαν, εἶναι ὅτε διέρχονται εἰσέτι ὄρθιοι ὑπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ δυνάμεθα διὰ μιᾶς καὶ μόνης χειρὸς νὰ τοὺς κρατῶμεν, νὰ τοὺς φέρωμεν

ἐπὶ τοῦ τραχήλου, νὰ τοὺς κρύπτωμεν ὑπὸ μεγάλην ἐφημερίδα, νὰ τοὺς φυλακίζωμεν μεταξὺ δύο λεξικῶν, ὅτε ὄλη ἡ ἐνδιουμασία αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ σκούφου μέχρι τῶν ὑποδημάτων, ἐμπεριέχεται ἀνέτως ἐν παλαίῳ τινι πλῆθι τοῦ πατρὸς. Κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ἡ μήτηρ τὰ χάνει ἕως νὰ φορέσῃ μίαν περικνημίδα εἰς τὸ τέκνον της· ἀλλ' ὅταν τοῦτο, μίαν ἐκ δέκα φορῶν, κατορθώσῃ νὰ εἰσάξῃ μόνον τοῦ τὸν πόδα, ἡ μήτηρ ἀσπάζεται αὐτὸ φρενητιώδης καὶ ἀναφωνεῖ ὑπερήφανος : Εἶσαι ἀνὴρ!

* * * * * Ἔχουσι πρόσωπον, ὅπερ φαίνεται μῆλον ἔχον ὀφθαλμούς· λαίμυδν, ὃν σφιγγόμεν μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ· χεῖρας ὡς πρέπει νὰ παρατηρῶμεν πλειστάκις, ἵνα πεισθῶμεν ὅτι ἔχουσιν ἤδη καὶ τοὺς πέντε δακτύλους· ποδιᾶσκους, ὅς δὲν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν σούβρας πόδας. Ἡ πνοὴ αὐτῶν ἔχει ἐλαφρᾶν τινα γαλακτώδη ὄσμην, μειμιγμένην μετὰ τῆς εὐωδίας ἀπεριγράπτων ἀνθῶν· πνοὴ, ἥτις, ἀναπνευομένη, φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ εὐεργετῆ τὸ αἷμα ὡς ἂ ἀὴρ τῆς ἐξοχῆς.

* * * * * Πρέπει νὰ ἴδῃ τις τὰ παιδιά ἐν τῇ εὐνῇ τὴν πρῶταν, πρὶν ἐξυπνήσωσι. Τίς δύναται νὰ κρατήσῃ τὰ φιλήματα καὶ τὸν γέλωτα; Ὅτε μὲν εἶναι ἐσφαιρωμένα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὅτε δὲ κεκρυμμένα ὑπ' αὐτῷ, ὅτε δὲ ἀνεστραμμένα, ὥστε, ζητοῦντες πρόσωπον, εὕρισκετε τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν, καὶ προσπαθοῦντες νὰ πιάσῃτε τὸν πόδα, θέτετε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα τῶν.

* * * * * Οὐδὲν ὑπάρχει θελκτικώτερον τοῦ βλέπειν τριετὲς παιδίον τρέχον. Ἢ φυγὴ τοῦ μετῆχει τῆς πηδητικότητος σφαιρᾶς ἐλαστικῆς, τῆς ἀμφιταλαντεύσεως ἀνθρώπου μεθυμένου καὶ τῶν κινήσεων φύλλου ὑπὸ τῶν ἀνέμων φερομένου. Τὸ μικρὸν πλάσμα ἀνακηδᾷ ἐκ τοῦ εἰωλλοῦ, ῥίπτεται ἔξω τοῦ δωματίου, προσκρούει εἰς γαλῆν, ἀνατρέπει ἔδραν, εἰσέρχεται εἰς τὸν πρῶτον τυγόντα διὰδρομον καὶ τρέχει διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν, ἐκ δωματίου εἰς δωμάτιον, διακόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς, μέχρι τῆς ἀπωτάτης τοῦ οἴκου γωνίας, ὅπου κρύπτεται ὅπισθεν ἀκκου ἑδοιοπορικῶν, καὶ ἐκεῖθεν δυνάμει ὑστάτην ἀντίστασιν ἵνα ἐκβιάσῃ παρὰ τοῦ ἔχθρου συμβιβασμῶν. Φεῦ! ματαίως! Ἄναγκάζεται νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν μητέρα θέλουσαν νὰ πλύνη τὸ πρόσωπόν του.

* * * * * Τίς δύναται νὰ εἴπῃ τί εἶναι ἡ φωνὴ τῶν νεοπίων; Εἶναι ὁ τραγμὸς τῆς ἀκρότης, ὁ ψιθυρισμὸς τῆς χελιδνός, τὸ πῖπσιμα τῶν ὀρνιθίων, τὸ μαιόσιμα τοῦ γάτου. Προσεγγίσατε τὴν ἄψιν εἰς τὸ στόμα τῶν καὶ παρακαλέσατέ τα νὰ ψιθυρίσωσι λέξιν τινὰ εἰς τὸ οὖς σας· ἐνίοτε ἀ-

ποφέρουσιν ἤχον ὅστις σὰς τρομάζει· σὰς φαίνεται ὅτι ἐθέσατε τὸ οὖς εἰς τὴν ὀπὴν θύρας μυστηριώδους καὶ ἠκούσατε φωνὴν ὑπεράνθρωπον.

* * * * * Γελᾷ. Δὲν εἶδόν ποτε αὐτὸ γελῶν τόσο ἐκ καρδίας. Ὁ γέλως του εἶναι ὑπερβολικὸς, ξεσχισμένος, δυσαρμονικὸς. Ῥίπτεται πρὸς δεξιὰ καὶ πρὸς ἀριστερά, ἀναστρέφει τὴν κεφαλὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ του πληροῦνται δακρύων, τὸ πρόσωπόν του γίνεται πυρφυροῦν. Καὶ πόθεν ὁ σαρδῶνιος οὕτος γέλως; Μοὶ ἔθεσε χάρτινον πῖλον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν.

* * * * * Ἐνδεδυμένα κατὰ φαίνονται, γυνὴ δὲν εἶναι πλέον τίποτε. Ψηλαφῶμεν τὸ μικρὸν ἐκείνο σῶμα, ἀπτόμεθα τῶν λεπτοτάτων ἐκαίνων ὀστέων ἅτινα φοβοῦμεθα μὴ θραυσθῶσιν ὑπὸ τὰς χεῖράς μας, καὶ τρέπομεν ἀναλογιζόμενοι ἐξ ὀπίσσω λεπτοῦ νήματος κρέματα ἢ προσφιλῆς ἐκείνη ὑπαρξίς. Πολλὸς χρόνος καὶ πολλὰ λύπαι χρειάζονται δι' αὐτὸ τε καὶ διὰ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸ, πρὶν δυνῆθῃ ὁ μικρὸς βραχίλιον του ν' ἀποκρούσῃ τὴν προσβολὴν ἀνδρός. Ἰδέτε γυνὴν τὸν μολις χθὲς ἀπογαλακτισθέντα ἀνθρωπίσκον. . . Πῶς; καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καὶ ἡν ὀά ἔχῃς, σὺ, γενειάδα καὶ ἴψηλὸ καπέλλο, καὶ ὀά ἐνοήσῃς τὸν Τίτον Λίβιον; καὶ θὰ δύνασαι νὰ λύσῃς δευτεροβάθμιον ἀλγεδονικὴν ἐξίσωσιν μετρεῖς ἀγνώστους; — Ἄ! μικροπερήφανε, αὐτὸ δὲν γίνεται.

* * * * * Ἐπρεπεν ἀληθινὰ νὰ θεραπευθῶ ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας ταύτης. Κἀθημαι πρὸ τοῦ γραφείου γράφων καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων πλήρη σκέψεων σοβάρων ἢ ἐλαχίστη ἀπασχόλησις μ' ἐνοχλεῖ, διότι σπεύδω νὰ τελειώσω. Καὶ ὁμοίως ἀναγκάζομαι ν' ἀφήσω τὴν γραφίδα, ἐγειρομαι, διέρχομαι τὸ δωμάτιον μετακινῶν τὰ καθίσματα, προσκρούων εἰς τὰ παιγνίδια, ἐνοχλῶν πέντε ἢ ἕξ ἀνθρώπους, ἵνα ὑπάγω καὶ σφιγξῶ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δεύκτου, ἐπὶ στιγμὴν μίαν καὶ μόνον, τὰ κρέατα τῆς παγουλῆς ἐκείνης κνήμης, ἢ ἐκ τῆς θέσεώς μου ἐβλεπον διαυγάζουσαν ἐν σκοτεινῇ τινι γωνίᾳ. Καταστείλας δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἐπιστρέφω εἰς τὸ γραφεῖον, τὴν καρδίαν ἔχων ἐλαφρᾶν καὶ τὸν νοῦν γόνυμον. Ἄλλως δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ συμπληρώσω τὴν σελίδα.

* * * * * Ἐθραυσεν ἐν ποτήριον, ἀνέτρεψε τὴν λυχνίαν, ἔσχισε τὸν τάπητα, ἀνοίγει τὰς θύρας, κάμνει τὰς θέλους νὰ τρίξωσι. Πετᾷ ἐπάνω τὰς κούκλας. Πνίγει ὄλων τὰς φωνὰς μετὰ τὴν φωνὴν του. Τί κόλασις ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας! Ὅποια γαλήνη ἐν τῇ καρδίᾳ μου!

* * * * * Ὅταν ἦμαι δύσθυμος, βλέπω εἰς πᾶν του παίγνιον τὴν εἰκόνα μιᾶς δυστυχίας, ἥτις δύναται νὰ ἐπισυμβῇ αὐτῷ καὶ βυθίζομαι εἰς μύρια

ὀλιθερὰ προαισθήματα. Θραύει τὴν κνήμην τῆς κούκλας του. Σκέπτομαι μὴ θραύσῃ τὴν κνήμην του κατὰ τινα πτώσιν. Παίζει μετὰ τοὺς βῶλους; Ἐρωτᾷ ἑμαυτὸν μὴ γείνη χαρτοπαίκτης; Ὅταν κτυπᾷ τὸ τύμπανόν του, φαντάζομαι ὅτι δύναται ν' ἀποθάνῃ ἐν πολέμῳ. Ὅταν ἀνατρέπῃ κἀνὲν εἰκονισμάτιον, φοβοῦμαι μὴ γείνη ἄθεος· ὅταν τὸ βλέπω συνεσπειρωμένον ἐν τινι γωνίᾳ ἐν μέσῳ δύο καθισμάτων, μοὶ φαίνεται ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς φυλακάς. Αὐτό τό! Ὄνειρα! Ἐνόσω ζῶ οὐδὲν δυστύχημα θὰ πάθῃ. Θὰ το ἀκολουθῶ ὡς ἡ σιὰ τὸ σῶμα. Θὰ ἦμαι ὁ φίλος του, ὁ πνευματικὸς του, ὁ φύλαξ του. Ἄλλ' ἔπειτα; Ἄ; Ἡ σκέψις ὅτι θὰ το ἀφήσω μόνον εἰς τὸν κόσμον μετὰ τρομάζει, φοβοῦμαι τὸν θάνατον, ἔγεινα μικροφύχος. Ἢ-θελον νὰ ζήσω ἕνα αἰῶνα, νὰ γείνω ἐσχρατόγηρος, τυφλός, παραλυτικὸς, κατηλωμένος διηνεκῶς ἐπὶ μιᾶς ἔδρας, ἀρκεῖ εἰς τὰς ἡμέρας ἀμφιβολίας ἢ κινδύνου νὰ ἠδυνάμην νὰ ἐπιληφθῶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, νὰ ψάσω τὴν κεφαλὴν του, νὰ το ἱκετεύσω, ἂν δὲν ἠδυνάμην πλέον διὰ τῆς φωνῆς, ἀλλὰ κἀν διὰ τῶν νευμάτων καὶ τῶν δακρύων, νὰ μὴ ἐξέλθῃ τῆς ὁδοῦ τῆς τιμῆς.

* * * * * Εἶναι φρικῶδες. Ἐνίοτε θεωρῶ αὐτὸ, συλλογίζομαι τὰ μυρία δμηλικὰ του νήπια, γεννηθέντα ἐν τῇ αὐτῷ τόπῳ, καὶ ὡς αὐτὸ ἄθῳ, ἀξέηραστα, ἀξιοθώπευτα. Ἄλλὰ τὰ φαντάζομαι ἐντὸς τῶν λίανων τῶν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῶν μητέρων τῶν, τὰ φαντάζομαι καλυπτόμενα ὑπὸ φιλημάτων καὶ ὀνομαζόμενα διὰ τῶν γλυκυτάτων ὀνομάτων τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης. Βλέπω ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν γονέων τῶν τὰς αὐτὰς ἐλπίδας, τὴν αὐτὴν προαισθήσιν, ὅτι ταῦτα θὰ γείνωσι τιμια καὶ εὐτυχῆ, τὴν αὐτὴν στερεὰν πεποίθησιν, ἢν ἐγὼ ἔχω διὰ τὸ ἴδιόν μου. Καὶ σκέπτομαι ὅτι οὐχ ἤττον ἐξ ὄλου τοῦ λεγεῶνος τοῦτου τῶν ἀγγέλων θέλουσιν ἐξέλθει κλέπται, πλαστογράφοι, λησταί, πατροκτόνοι, ὁκτινὲς θὰ ῥίψωσι τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἀτίμως εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν. Ὅταν ἡ σκέψις αὐτὴ προσηλοῦται ἐν τῷ νῷ μου, ἀναγκάζομαι νὰ κάμω μεγάλας προσπαθείας ἵν' ἀποσκορακίσω αὐτήν. Σήμερον τὴν πρῶταν ἔθεσα τὸ τέκνον μου ἐπὶ τῶν γονάτων μου, καὶ το ἠρώτησα. «Παιδί μου, μήπως θὰ γείνης κακοῦργος;» Τὸ νήπιον, μὴ ἐνοοῦν ἀκόμη τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης, — Ναι, ἀπήντησεν, ἀλλὰ θέλω ζαχαρωτά.

* * * * * Ἄν ἠδυνάμην νὰ προῖδω τὸ μέλλον του, ὡς πράττουσιν αἱ Ἀθιγγανίδες, ἐκ τῆς παλάμης! Τί ἀρὰ γε θέλει δράξῃ ἡ μικρὰ αὐτὴ χεῖρ; Τὸ ξίφος; τὸν χρωστῆρα; τὴν γραφίδα; τὸ τόξον τοῦ τετραχόρδου; τὴν μάχαιραν τοῦ ἀνατόμου; πτωχὴ μικρὰ χεῖρ! Ποσάκις θέλει ὑποστηρίξει τὴν κεφαλὴν, κεκμηκυῖαν ὑπὸ ἀχάριτος ἔργα-

σίας, ἢ λυπηρᾶς σκέψεως! πόσας ἐπιστολάς διὰ μέλανος περιβεβλημένας θέλει ἀποσφραγίσει! Πόσας δεξιὰς ψευδῶν φίλων καὶ ἀναξίων γυναικῶν θέλει ἀναγκασθῆναι νὰ θλίψῃ!

Παρατηρῶ τὴν μικρὰν τοῦ χεῖρα, τὴν θλίβω, τὴν κρούπω δλόκληρον ἐντὸς τῆς παλάμης μου καὶ μειδιῶ ἀναλογιζόμενος ὅτι ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχῆμα διήλθον καὶ αἱ χεῖρες τῶν φεβρωπιτῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν ἰσχυροτέρων τεχνιτῶν τῆς γῆς. Καὶ ὑπὸ τῆς σκέψεως ταύτης ὀδηγοῦμαι εἰς τὴν προσφιλή μου φαντασίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν φαντάζομαι τὸν Ὀμηρον εὐρισκόμενον ἐν ἀπελιπίσῃ, διότι ἐκλεψάν αὐτῷ ἐν ῥοδάκινον, τὸν Καίσαρα τρέμοντα εἰς τὴν θέαν μυδῶν, τὸν Δάντην πιδῶντα ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδιου ξυλίνου ἱππάριου, τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον, ὅστις, ἐνῶ ὁ πατήρ τοῦ τῷ δεικνύει ἀγαλμά τι, εἶναι ὄλιος ἐνησχολημένος εἰς τὸ νὰ συντρέψῃ διὰ τοῦ ποδῶς πυρῆνας, καὶ τὴν κυρίαν Βοναπάρτη, λέγουσαν πρὸς τὸν μέλλοντα νικητὴν τῆς Εὐρώπης—'Ἰντροπή' εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ὅταν τις θέλῃ... τὸ λέγει καὶ δὲν λερώνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν οἰκίαν.

Ἄν ἀπέβαινε μέγας ἀνήρ! Τοῦτο εἶναι ὄνειρον ὄλων τῶν γονέων. Πλησιάζω τὰ τριάνοντα ἔτη καὶ τὸ μέλλον μου, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀρχίσει νὰ συστέλληται, ἀπροόπτως ἐμυθίζοντο. Ἀπώλεσα τὰς τέλευταιας ὄνειροπολήσεις τῆς νεότητος, ἀλλ' ἐπανεύρον τὰς ἀπειροὺς ἐλπίδας τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Τί πειράζει ἂν πίπτωσιν αἱ τρίχες μου; αἱ ἰδιαιτέρες γίνονται πυκνότεραι. Τί πειράζει ἂν ἐγὼ καταβαίω; αὐτὸ ἀναβαίνει.

Ἀρχίζει, ὁμιλῶν, νὰ συνδέῃ δύο προτάσεις. Μεγίστην αἰσθάνομαι ἡδονὴν ἀκολουθῶν μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπίπονον ἐξωτερικεῖσιν τῶν ἰδεῶν του, βλέπων διὰ ποίων ἰδιοτρόπων τεχνασμάτων ἐκφράζει τὴν ἀπλουστέρην ἰδέαν, διὰ ποίων γελοίων μορφασμῶν προσφέρει πᾶσαν νέαν λέξιν, πῶς γυρίζει καὶ πιέζει τὸ μικρὸν του κεφάλαιον εἰσασιπέντε λέξεων, οἷους τερατώδεις σολοικισμοὺς, οἷας κολοσσαίας ἀσυνταξίας, οἷα ἀπίστευτα λάθη ἐκστομίζει διὰ τῆς ἀθωοτέρας ἀσφαλείας καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν περιγελῶντα αὐτό! Καὶ ὅμως εἰς τὸ παραδόξον τοῦτο λεκτικὸν καθ' ἑκάστην διορθοῦται λέξις τις, φράσις, περίοδος, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον αἱ λέξεις κατατάσσονται κανονικῶς, τὰ δύσκολα σύμφωνα ἐξέρχονται καθαρὰ εὐδιάρκτα, ἕως ὅτου τὸ ὄργανον, τελειοποιῶν καὶ ἐνταθὲν, δυναθῆναι νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ οἰκιακοῦ βίου, κατὰ τὴν τύχην μόνον παραφωνοῦν.

Παράδοξον! σήμερον μόνον συλλογίζομαι τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἡ φωνὴ αὐτή, ἡ ἀγγελικὴ αὐτὴ

χάρις ἡ νῦν τέρπουσα τὸν βίον μου, ἐντὸς ὁλίγων ἐτῶν δὲν ὀκτὸς ὑπάρχουσι πλέον. Ἐκάστη διερχομένη ἡμέρα μοὶ ὑποκλέπτει τι τοῦ ῥοδόχραν τοῦτου παιδίου. Μετὰ τινα ἔτη θὰ ἔχῃ ἄλλο πρόσωπον, θὰ ὁμιλῇ δι' ἄλλης φωνῆς, θὰ χειρονομή ἄλλως πῶς· καὶ τοῦ σήμερινοῦ παιδίου δὲν ὀκτὸς μοὶ μείνῃ ἡ εἰκὼν τις καὶ ἀναμνήσεις τινές. Τὸ μικρὸν τοῦτο σῶμα εἶναι σχῆμα παρελευσόμενον καὶ ἀφανισθησόμενον. Εἶμαι ἄδικος· ἀλλὰ ἡ σκέψις αὐτὴ μὲ λυπεῖ.

Ἄν ἐννοῦ πλέον πῶς ἠδυνήθην νὰ ζήσω, εὐτυχῆς σχεδὸν ἐπὶ τόσον καιρὸν εἰς αἰκίαν πάντοτε ἡσυχον, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ποτε ἔδρα τις ἕξω τῆς θέσεώς της, ὅπου δὲν ἐθραύετο ποτὲ φιάλη τις, ὅπου δὲν προσέκρουε τις ποτὲ εἰς ἀθυρήματα, ὅπου δὲν ἐπλάττοντο ποτὲ χάρτινοι πετεινοί, ὅπου δὲν ἐβλέπετο ποτὲ τις ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ὅπου δὲν ἠκούοντο εἰρή σασαρά καὶ βραδέα βήματα καὶ ἡσυχοὶ φωναὶ λέγουσαι ἀνευ γραμματικῶν σφαλμάτων πράγματα λογικά!

Ἄφ' οὗ ἡ ζωὴ μου εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τοῦ πλάσματος τοῦτου, ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου δὲν με ἐκφοβίζει πλέον, εἰμὴ καθόσον συνδέεται μετὰ τῆς ἰδέας τοῦ μέλλοντός του. Ἄλλ' ἂν διὰ τὴν ζωὴν του ἔπρεπε νὰ θυσιάσω τὴν ἰδικήν μου, ἂν ἔπρεπε, διὰ νὰ το σώσω, νὰ το ὑπερασπίσω διὰ τοῦ σώματός μου, ἀκίνητος μετ' αὐτοῦ ἐν ταῖς ἀγχαλαῖς καὶ δέκα φονέων ὀπισθεν, ἂ! αἰσθάνομαι ἀγνωστὸν καὶ ὑπερήφανον καὶ βάρβαρον ἡδονὴν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην· πιστεύω, αἰσθάνομαι, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἀπέθνησκον ὑπὸ τὸ ἐγχειρίδιον ἀσπαζόμενος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ φωνάξω αὐτὸν «Ἐλευσ!» καὶ χωρὶς νὰ χύσω οὔτε ἐν δάκρυ ἐπὶ τῆς τύχης μου!

Σήμερον, μετὰ τῶν ἄλλων ἀνοησιῶν του ἀνεκάλυψα ὅτι νομίζει τοὺς ἀνθρώπους κατασκευασμένους ἐν ξύλῳ· πᾶν ὅ, τι καὶ ἂν τῷ εἶπα...

(Διακόπτομαι ὑπὸ ἐλαστικῆς σφαίρας, ἥτις ἀνέτρεψε τὸ μελανοδοχεῖον).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Γ'

ΤΗ ΚΡΗΜ Χ—ΕΙΣ ΑΥΚΡΕΝΗΝ. (Ἐ-Ἐλευθερ.)

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 2 Ἀυγούστου 1870.

Ἀνέθης λοιπὸν καὶ εἰς τὸ ἴριγ, καὶ δὲν ἐτρόμαξες! Ἀνεβίχθης διὰ τολμηρᾶς καὶ παραδόξου σιδεροδρομικῆς τροχιάς εἰς δύο χιλιάδων περίπου ποδῶν ὕψος, καὶ οὔτε ζάλην ἠσθάνθης, οὔτε λιγγίσιον, οὔτε φόβον! Καλὸν σημεῖον. Ὁὐ εἶπῃ, ὅτι τὸ νευρικόν σου σύστημα ἐνεδυναμώθη, ὅτι ἡ ἐπισηματικὴ ἐκείνη ὑγεία σου, ἥτις ὡς ἐνθυμῆσαι, δὲν ἐνέπνευεν εἰς τοὺς φίλους σου

τόσους φόβους, ὅσους εἰς σέ, —ἀνέλαθε πάλιν. Ἄν ἤξεύρω κατὰ πόσον συνετέλεσεν εἰς τοῦτο ἡ περιηγητικὴ σου θεραπεία· ἔχω ὅμως τὸν ἐγωισμόν νὰ νομίζω, ὅτι καὶ τὰ ἰδικά μου γράμματα ἐνήργησαν ἀπὸς πρὸς τὸ εὐάεστον αὐτὸ ἀποτελεσμα. Ἄν δύνασαι τοῦλάχιστον νὰ μοὶ ἀρνηθῆς, ὅτι, συμμορφουμένη ἀκριβῶς πρὸς τὰς δυνάμεις σου, προσεπάθησα μέχρι τοῦδε πάση δυνάμει νὰ φαιδρῶναι τὰς ὕρας τῆς ξενιτείας σου, ὅτι ἀπέφυγα ἐπιμελῶς πᾶσαν ἀφήγησιν καὶ πᾶσαν περιγραφὴν δυναμένην νὰ λυπήσῃ τὸν πατριωτισμὸν σου, καὶ ὅτι ἡ ἀττικὴ ἐκείνη αἰδρα, τὴν ὅποιαν, κατὰ τὰς ποιητικὰς σου ἀπαιτήσεις, προσεπάθουν ν' ἀποταμίωσιν ἑκάστην ἐβδομάδα ἐντὸς τῶν ἐπιστολῶν μου, περιείχεν ἰκανὴν ποσότητα de gaz hilarant. Σημείωσαι δέ, ὅτι ὀκτὸς περιείχεν ἀκόμη περισσότερα, ἂν μοὶ ἐπέτρπεες, νὰ ἀναμηνύω ἐννοεῖς εἰς τὴν σκευασίαν μου καὶ μικρὸν τι scripulum κακολογίας, καὶ νὰ σοῦ διηγῶμαι παραδείγματος χάριν...—πλὴν δὲν τὸ θέλεις, μοῦ τὸ ἀπηγόρευεις. N'en parlons plus.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ἐγὼ ἀπέφυγα νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω διὰ τῆς παρελθούσης μου ἐπιστολῆς λυπηρὰν τινα εἰδήσιν, καὶ σοῦ ἔπεινα καὶ πάλιν χρεώστης, περιμένονσα νὰ τὴν μάθῃς παρὰ τῶν ἐφημερίδων πρῶτον καὶ κατόπιν παρ' ἐμοῦ. Ἄν ὀκτὸς ἔχῃ μὲν πλέον, ἐννοεῖται, ἡ ἐπιστολή μου τὸ θέλητρον τοῦ νέου, ἀλλὰ τοσοῦτον νέον ὀληγητρον ἂς μὴν ἔχῃ ποτὲ κανέν μου γράμμα. Ναί, οἶλή μου, καὶ σήμερον ἔτι, ὅτε παρήλθον ἤδη δέκα ἡμέραι ἀπὸ τοῦ ἀπειροῦ γεγονότος—καὶ ἤξεύρεις πόσα καὶ ποῖα πράγματα ψυχραίνονται συνήθως καὶ λησμονοῦνται παρ' ἡμῶν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν,—καὶ σήμερον ἔτι ἔχω βαρῦθυμον τὴν ψυχὴν καὶ περιεργὴ τὴν καρδίαν, ὅτι πλέον ἵνα σοῦ ἀναγγεῖλω, ἀλλ' ἵνα σοῦ γράψω ἀπλῶς καὶ ἐγὼ, ὅτι ὁ ποιητὴς Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἀπέθανεν! Εἶμαι δὲ βεβαία, ὅτι καὶ εἰς σέ τὴν αὐτὴν λύπην θὰ προξενήσουν αἱ ὀλίγαι αὐταὶ σειραὶ ὅσην σοῦ ἐπροξένησε τὸ πρῶτον τοῦ θανάτου τοῦ ἀγγελμα, καὶ ὅτι τὸ δάκρυ, τὸ ὅποιον θὰ θολώσῃ καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς σου δὲν θὰ ἦνε ὀλιγώτερον θερμὸν ἐκείνου, ὅπερ ἐστάλαξεν ἐπὶ τῆς πρώτης ἐντύπου ἀγγελίας τοῦ δυστυχῆματος, ἢν σοῦ ἔφερον αἱ ἐφημερίδες. Εἴχομεν καὶ αἱ δύο τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν εὐγενῆ ἐκείνον ἄνδρα· καὶ ἂν οἱ πολλοὶ πενθοῦσι σήμερον τὴν μεγάλην καὶ πρόωρον ἀπώλειαν, ἢν ὑπέστησαν τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, διὰ τοῦ θανάτου ἐνός τῶν καλλίστων λυρικῶν ποιητῶν τῆς νέας Βλαβλάδος, ἡμεῖς πενθοῦμεν συγχρόνως καὶ τὸ ἄουρον τέμμα τοῦ βίου ἀνδρᾶς εὐγενοῦς καὶ ὑψηλόφρονος, οὐτινος ἡ μεγάλη καὶ εὐπαθῆς καρδίαν, πλήρης φλογεροῦ καὶ δυσπαλλάκτου πατριωτισμοῦ, διεβράχη ἐπὶ τέλους μοιραίως ὑπὸ τὴν βιαιότητα

τῶν παλμῶν της. Ὁ Βαλαωρίτης, ὡς ἤξεύρεις, ἔπασχεν ἀπὸ πολλοῦ βαρῦ καρδιακῶν νόσημα, οὐτινος οὐδ' αὐτὸν τὸν ἴδιον διέφευγεν ἡ σπουδαιότης. Ἀπὸ καιροῦ ἤδη δὲν κατεκλίνετο πλέον, καὶ μόλις που κατῴρθου νὰ κλείῃ τὰ βεβαρημένα του βλέφαρα ἀνακύπτων ἐπὶ βραχέας ὥρας εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν του. Ἡ σωματικὴ αὐτὴ βίαστος εἶχεν ἐμπνεύσει ἀναγκαιῶς εἰς τὸν ταλαιπωρούμενον ποιητὴν τῆς Κυρᾶ Φροσύνης βαρῦθυμὸν τινα μισοκοσμίαν· διὰ τοῦτο δέ, φεύγων πᾶσαν κοινωνικὴν ἀναστροφὴν, εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὴν παρὰ τὰ γαλανὰ τῆς Λευκάδος κύματα ἐκτεινομένην ὠραίαν ἐξοχικὴν τοῦ Ἐπαυλίου, καὶ ἐμόναζεν εἰς τὴν Μαδουρὴν του. Ἐκεῖ, θεώμενος ἀπὸ τῶν παραθύρων του τὰ μελανὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἕρη καὶ βαθύτερον τὰς κυανᾶς κορυφᾶς τοῦ Ζυγοῦ, ἀναπνέων τὴν βαλσαμώδη αἴραν, ἥτις προσέπνευεν ἀπὸ τὰς ἐλάτας τῶν ἠπειρωτικῶν βουνῶν καὶ ἀπὸ τὰ βράθη τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ἀναπολῶν τὴν αἰματωρᾶν ἱστορίαν τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ καὶ τὰ καρυοφιλία τῶν ἀρματωλῶν, ἀνέπλαττεν ἐν βρεθῶδει ἐκστάσει τῆς φροσύνης τὸν ἔσχατον στεναγμὸν, πνιγόμενον ὑπὸ τὰ κύματα τῆς λύπης, καὶ τοὺς ἄλλους τῶν Σουλιωτῶν ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Κιάφης, ἐβλέπε τὸ σικτρὸν φάσμα τοῦ θανάτου Βάγια καὶ τὴν σεμνὴν μορφήν τοῦ Σαμουήλ, ἀνατινάσσοντος τὸ Κοῦγκι εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἔπειθεν ἀπληστον τὸ οὖς, οἷονεὶ πρὸς μακρὴν νῆν τινα καὶ μυστηριώδη μελωδίαν, πρὸς τὴν ἀρμονικὴν λαλιὰν τῶν κλεφτῶν, τὴν ὑποίαν μετὰ τοσαύτης ὀρθοκεντρικῆς εὐλαθείας ἀποταμίευεν εἰς τὰς ποιήσεις του. Ἐνίοτε ἡ ἐκστασις ἐκείνη μετέπιπτεν εἰς ἐμπνευσιν, ἡ βρεθῶ μετεβάλλετο εἰς ἐνθουσιασμόν, ἡ ἀφωνος ποιητικὴ θεωρία ἐξεχύνετο εἰς ἄσμα, καὶ ὁ ἀπὸ τῆς Λευκάδος ἀνεμῶς μᾶς ἔφερον εἰς Ἀθήνας νέαν μελωδίαν τοῦ πάσχοντος ποιητοῦ. Ἄλλ' ἦσαν σπάνια δυστυχῶς τὰ ἐνεργὰ ἐκεῖνα διαλείμματα. Ὁ Βαλαωρίτης ἐβλέπε μόνον, ἀνεπόλει καὶ ἀνειρεύετο. Ἄνειρεύετο, φεῦ! ὅ, τι δὲν τοῦ ἐχάρισεν ἡ μοῖρα νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον. Ἄνειρεύετο τὰ Γαῖνιτῆρά του ἐλεύθερα· ἀνειρεύετο νέον προσκύνημα εἰς τὴν ἠρωικὴν ἐκείνην γῆν, τῆς ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ ψάλτης, ἀνειρεύετο ἄσμα καιρὸν ὡς τέμμα τῶν παλαιῶν του ἡσμάτων, ἀνειρεύετο νὰ ἐορτάσῃ τὸ Πάσχα ἐκεῖ ὅπου ἐνησεύθη τεσσάρων αἰώνων τεσσαρκοστή. Ἄλλ' ὁ θάνατος ἔκοψε τὰ δνεῖρα τοῦ ποιητοῦ, καὶ τὸ ἀββενωπὸν τοῦ ἄσμα δὲν θὰ πανηγυρίσῃ τῆς Ἡπειροῦ τὴν ἐλευθερίαν. Ὅταν ἐκεῖ που τὴν αἰματοβαφῆ σημαίαν ἀντικαταστήσῃ ἡ κυανόλευκος καὶ ὁ σταυρὸς τὴν ἡμισληνον, ὅταν τείνῃ ἔνθους ἡ Ἡπειρος τὸ οὖς πρὸς τὴν Λευκάδα, ἵν' ἀκούσῃ τὴν γνώριμον φωνὴν, πανηγυρίζουσαν τὴν χάριν της, ἡ Λευκάς θὰ μείνῃ βωβῆ, καὶ τὰ κύματά της μόνον, ἐκπνέοντα εἰς τῆς Πρεσβέτης τὸν αἰγιαλόν, θὰ

φλοιεβίωσι πενθίμως, ὅτι... ὁ Βηλαωρίτης δὲν ζῆ πλέον.

Συγχώρει ἂν δὲν σοῦ γράφω σήμεραν περισσό-
τερα, καὶ φαιδρότερα. Ἄφες τὴν συγκλίναίν μου
ἀμιγῆ, καὶ ἄς μείνῃ καὶ ἡ ἰδική σου τοιαύτη.

Σοφία

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

222.

Τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ἀποκλινοῦσης, ὑπο-
φαίνονται τὰ ἀρχικὰ σημεῖα τοῦ μαρασμοῦ καὶ
τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοῦς αὐτοῦ.

223.

Ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ἐμπορικὴ πίστις ἔχου-
σιν ὁμοιότητά τινα, τὸ τοῦ κόσμου ἐμπόριον ὑ-
ποτρέφουσαι. Ἀποτίνουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι τὰ δι-
φιλήματα αὐτῶν, οὐχὶ διότι δίκαιον εἶναι νὰ
ἀποδίδῃ πᾶς τις ὅ,τι ὀφείλει, ἀλλὰ πρὸς εὐνο-
λωτέραν εὐρεσιν νέων δανειστῶν.

224.

Οἱ ἀποτίσαντες τὰ τῆς εὐγνωμοσύνης ὀφει-
λήματα δὲν δύνανται, διὰ τὴν πράξιν αὐτῶν
ταύτην, νὰ καυχῶσιν ὅτι εἶναι εὐγνώμονες.

225.

Ἡ αἰτία, δι' ἣν αἱ ἀπὸ τῶν εὐεργετηθέντων
ἐλπίδες τῶν εὐεργετῶν ἀποδεικνύονται μάταιαι,
εἶναι ἡ ἐξῆς. Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ εὐεργετήσαν-
τος καὶ ἡ τοῦ εὐεργετηθέντος δὲν συμβιβάζονται
ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ εὐεργετήματος.

226.

Ἐυχεριστίας εἶδος εἶναι ἡ πρὸς ἀπότισιν ὑ-
ποχρεώσεως μεγάλη σπουδή.

227.

Οἱ εὐδαίμονες εἶναι ἀδιόρθωτοι, διότι νομί-
ζουσιν ὅτι ἔχουσι δίκαιον πάντοτε, ἐν ᾧ ἡ τύχη
σώζει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ὀλισθηρᾶς αὐτῶν πορείας.

228.

Ἡ ὑπερηφάνεια ἀποφεύγει τὰς ὀφειλάς, ἡ δὲ
ὀκνῆσις τὰς ἀνταποδόσεις.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

« Μάρια ἐμοῖράσας τὸ ζαχαρωτὸ μὲ τὸν ἀδελ-
φόν σου ;

— Μάλιστα τὸ ἐμοῖράσαμε· ἐγὼ ἔφαγα τὸ
ζαχαρωτὸν καὶ εἰς ἐκεῖνον ἔδωκα τὸ χαρτάκι
μὲ τοὺς στίχους ὅπου εἶχε μέσα. Πόσον ἀγαπᾷ
νὰ διαβάσῃ τὸ παιδί αὐτό !

* *

Οἰκοδόμοινα (πρὸς τὴν νεωστὶ μισθωθείσαν
μαγειρίσαν). Ἄκουσε, Γαρουφαλιά, ἐγὼ δύο
πράγματα θέλω ἀπὸ σέ, τιμιότητα καὶ οἰκονο-
μίαν ἤκουσε; Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἔτσι,
εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς θὰ σοῦ δίδω καὶ τι πε-
ρισσότερον.

Μαγειρίσσα. Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία. Θὰ πλε-
ρωθῶ καὶ ὡς τὸ βράδυ θὰ σὰς ἀπαντήσω.

Ἐν τῇ ἐστιατορίῳ * * * τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ φα-
λήρου :

— Πρόσεξε λοιπόν ;

— Τί εἶν' ἀφεντικό !

— Νά ! τί διάβολο ! μούρριξες ζωμὸν 'ς τὸ
σουρτοῦκό μου !

— Μὴ φοβᾶσ' ἀφεντικό. Ἔστερ' ἀπ' τῆς 7
δὲ λεκιάζει.

ΛΑΠΘΕΙΑΙ

Τοῦ ξένου τὸ ἄτιμο ψωμί, ἔχει προζύμι πάντα
φαρμάκια, καταφρόνεςαις, περίγλω καὶ δάκρυ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΑΛΛΗΓΟΡΕΙΕΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἰν Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἦτοι ἀπὸ τῆς α'
Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1878, ἀ-
νευρέθησαν κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων 21,981
πράγματα ὑπὸ διαφόρων ἀνθρώπων ἀπολεσθέν-
τα. Μνήμης ἰδίως ἀξία εἶνε 2,323, κοσμήματα
χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ, 1,745 λίθοι πολύτιμοι ἢ μαρ-
μαρῆται, 249 ὀρολόγια χρυσᾶ καὶ 245 ἀργυρᾶ.
Ἄνευρέθησαν δὲ νομίσματα ἀξίας 63,342 φράγ-
κων, καὶ μετογαί, δημολογίαι, τοκομερίδια κτλ.
ἀξίας 984,767 φράγκων.

Ἐκπλήσσεται τις βεβαίως διὰ τὸ ποσὸν τῶν
ἀπολεσθέντων, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον θὰ ἐκπλαγῆ ὅ-
ταν μάθῃ ὅτι ἀναλόγως παρὰ πολὺ ὀλίγοι, ὀλί-
γιστοι ἔλαβον τὸν κόπον νὰναζητήσωσι τὰ ἀπο-
λεσθέντα· διότι μόνον 12,720 ἐδήλωσαν εἰς τὴν
ἀστυνομίαν ὅτι ἀπώλεσαν πράγματα.

Ἰν Ὁ Ἄγγλος δύναται νὰ κατοικήσῃ ἐν μιᾷ
οἰκίᾳ χωρὶς οὐδέποτε νὰ μάθῃ τίνες εἶνε οἱ γεί-
τονες αὐτοῦ. Ὁ Γάλλος μανθάνει αὐτοὺς ἐν δια-
στήματι εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν. Ὁ δὲ Ἕλληνας ἐν
διαστήματι μιᾶς ὥρας γίνεταί οἰκτιος αὐτῶν.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΝ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους αἱ μυῖαι συνίθως
ἐπικαθόνται ἐπὶ τῶν κρεάτων καὶ ἐπιταχύνουσι
τὴν σήψιν αὐτῶν.

Εὐκολώτατα μέσα πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν δι-
χληρῶν τούτων μυῶν εἶνε τὰ ἐξῆς.

Ἐπὶ τεμαχίου ξύλου ποιῶμεν κύκλον διὰ κοι-
νοῦ ἐλαίου· οὐδέποτε δὲ αἱ μυῖαι θὰ ἐπιχειρή-
σωσι νὰ ὑπερβῶσι τὴν κύκλον τοῦτον.

Ἐὰν ἐκθέσωμεν πινακίον περιέχον ὀλίγον ἔ-
λαιον, ὅσαι μυῖαι διέλθωσιν ὑπεράνω τοῦ πινα-
κίου θὰ καταπέσωσιν ἀφρέκτως καταληθροῦσαι
ὑπὸ ἀσφυξίας.

Ἐὰν τέλος ἐπιχρίσωμεν τὸ κρέας δι' ἐλαίου,
οὐδέποτε ἐπικαθόνται ἐπ' αὐτοῦ μυῖαι.

ΛΟΝΙΝΙΣΙ—ΤΥΠΟΓΡΕΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ, 13.